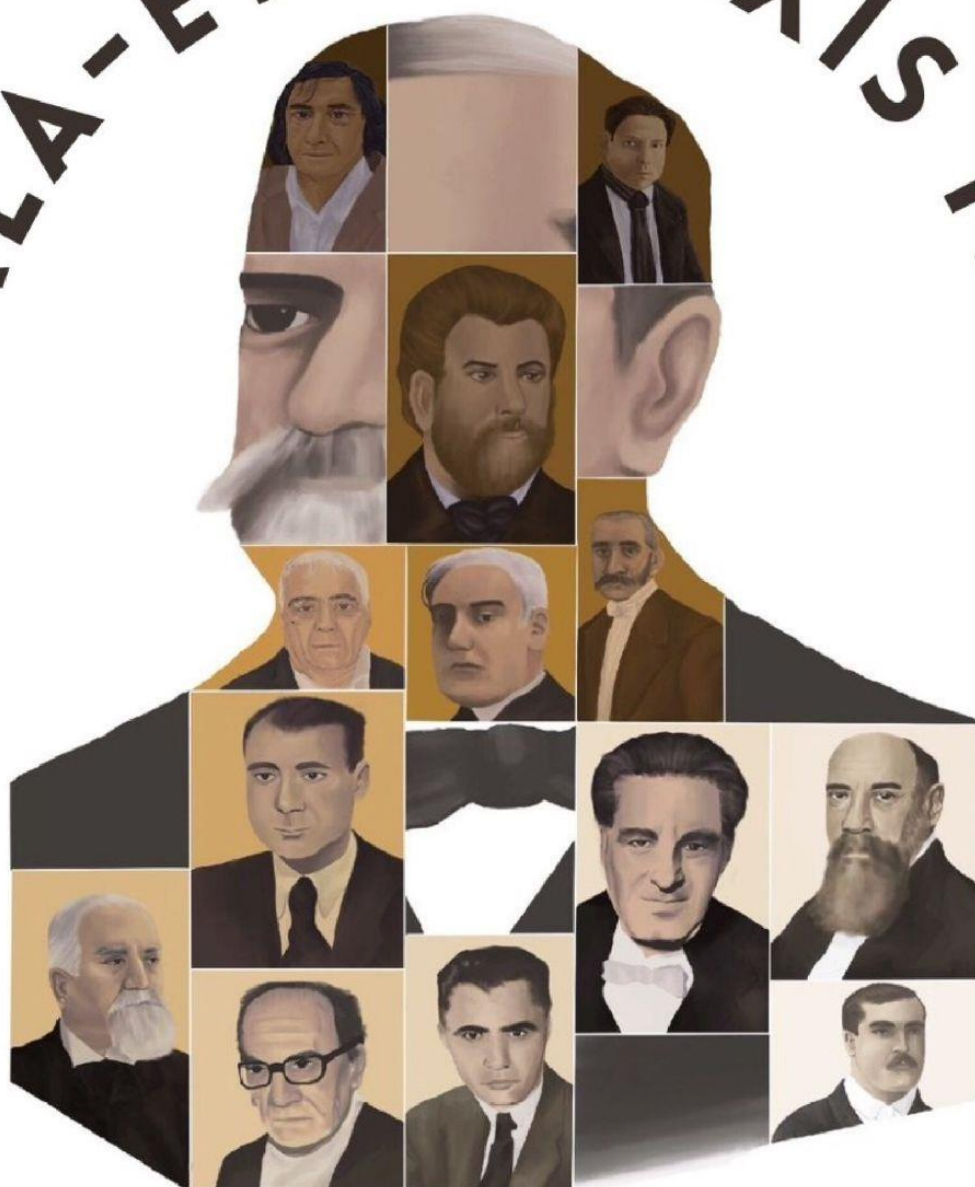

LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”, ORAȘ MIZIL

SCOALA-ETERN AXIS MUNDI

PORTRET DE PROFESOR SIMPOZION

EDITURA CASEI CORPULUI DIDACTIC PRAHOVA
PLOIEȘTI, 2023

ISBN: 978-606-047-184-4

Coordonatori:

Prof. dr. Burlacu Elena Luminița

Prof. Guțu Adela

Prof. dr. Divoiu Maria

Copertă:

Neagu Ana Maria – Clasa a XII-a

Tehnoredactare:

Prof. inf. Șerban Nicolae Cătălin

EDITURA CASEI CORPULUI DIDACTIC PRAHOVA
PLOIEȘTI, 2023

ISBN: 978-606-047-184-4

CUPRINS

CUPRINS	1
CUVÂNT ÎNAINTE	2
PROF. CAZACU DANIELA MARIANA - DIRECTOR CASA CORPULUI DIDACTIC PRAHOVA	
ARGUMENT	3
PROF. DR. BURLACU ELENA LUMINIȚA	
PROFESORUL ALEXANDRU PIRU (1917-1993)	5
PROF. VASILE ANDREICUȚ - LICEUL TEORETIC „GR. TOCILESCU”, MIZI	
REPERE ISTORICE ALE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ȘI EDUCAȚIEI ÎN ROMÂNIA DE LA 1800-2022	7
PROF. DR. DIVOIU MARIA, PROF. ȘERBAN LAURA - LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL	
UN PROFESOR, MAI MULTE GENERAȚII-OMAGIU	10
PROFESOR GHEORGHE LIVIA - LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL	
PORTRET DE BELFER	12
PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR MUNTEAN-MIHAI CRISTINA - ȘCOALA GIMNAZIALĂ “SFÂNTA MARIA”, MIZIL	
CEA MAI IUBITĂ DINTRE PĂMÂNTENI... ..	13
PROF. PANDELEA AURELIA DANIELA - LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL	
UN PAS ÎNAINTE CU ÎNVĂȚĂTORUL MEU	14
PROF. ÎNV. PRIMAR ZAFIU MARIANA - LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU” MIZI	
ȘCOALA ȘI EDUCAȚIA CA MOD DE VIAȚĂ	17
PANĂ ALINA ELENA CARMEN - ȘCOALA LIBERĂ WALDORF SOPHIA, BRAȘOV	
ÎNSEMNAȚII DIN TRECUTUL CUNOAȘTERII	19
COJOCARU EMILIA ELENA - GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 1 MIZIL	
PROFESORUL ÎNTRE PROTEU, PROMETEU ȘI SISIF	21
FRĂȚIMAN CHRISTA-CARLA - LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL	
PORTRETUL PROFESORULUI DE EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT	22
PROF. MOISE MARIAN - LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU” MIZIL	
PROFESORUL.. O CALE SPRE ETERNITATE	25
GUȚU ADELA, LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL	
DASCĂLII, CREATORI DE FRUMOS	26
PROF. RĂDUCANU CRISTINA MARIANA - LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL	
PROFESORUL MODERN	28
PROF. ÎNV. PRIMAR: SPULBER ANA-MARIA - ȘCOALA GIMNAZIALĂ ÎNG. GH. PÂNCULESCU	
PROFESORUL	30
ȘTEFĂNESCU VIOLETA-ELENA - LICEUL TEHNOLOGIC AGRICOL BĂRCĂNEȘTI	
ENACHE AUREL - LICEUL TEHNOLOGIC „LAZĂR EDELEANU”, PLOIEȘTI	
DASCĂLUL-ANTENĂ (DE EMISIE) ȘI RECEPTOR.....	34
BĂDICIOIU LAURENȚIU - LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL	
PORTRET DE DASCĂL	36
PROF. DR. ELENA LUMINIȚA BURLACU	
PROFESORUL – UN BINE FOARTE NECESAR	37
PROF. NICULAE MARIA CRISTINA - ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANDREI NICOLESCU-PACUREȚI”, LOC. PACUREȚI	
PORTRET DE PROFESOR.....	39
PROFESOR: OLTEANU LAURA - ȘCOALA GIMNAZIALĂ HĂBUD - COMUNA ȘIRNA	
PROFESORUL –FACILITATORUL EDUCAȚIEI	40
PROF. PESCARU NICOLETA - LICEUL TEHNOLOGIC ADMINISTRATIV ȘI DE SERVICII, VICTOR SLĂVESCU”, PLOIEȘTI	
EDUTAINER	44
PROF. ÎNV. PRIMAR: SOARE CONSTANȚA - ȘCOALA GIMNAZIALĂ „INGINER GHEORGHE PÂNCULESCU”	
PORTRET DE PROFESOR ÎN ON-LINE - ROLURI REINTERPRETATE.....	48
PROFESOR STĂNESCU DORINA EUGENIA - LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL	
PROFESORUL ȘI PERSONALITATEA ELEVILOR	49
PROF. ÎNV. PRIMAR, ȘERBAN MAGDALENA MIHAELA - ȘCOALA GIMNAZIALĂ CENTRALĂ, CÂMPINA	
PROFESORUL ACTUAL ȘI AL VIITORULUI	52
TIMARU SÎNZIANA - LICEUL TEHNOLOGIC AGROMONTAN „R. C-TINESCU” – ȘCOALA PRIMARĂ NR. 4	
COMUNICAREA DIDACTICĂ ÎN PREDAREA ONLINE, LA GEOGRAFIE.....	56
PROF. URUC MARIA MARILENA - LICEUL TEHNOLOGIC ADMINISTRATIV ȘI DE SERVICII VICTOR SLĂVESCU, PLOIEȘTI	

CUVÂNT ÎNAINTE

Prof. Cazacu Daniela Mariana - Director Casa Corpului Didactic Prahova

Educația are la bază patru piloni importanți: a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești împreună cu alții și a învăța să fii. În funcție de această perspectivă, dar și de implicațiile globalizării și ale problematicii lumii contemporane, educatorii din învățământ îndeplinesc roluri noi.

Profesorul a avut și va avea în continuare un rol esențial în formarea elevului, în desăvârșirea personalității acestuia. Acesta asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și civică.

Statutul conceptual al profesorului este unul complex, având în vedere și rolul său de mentor și deschizător de drumuri pentru elevi, dar și îndrumător profesional al profesorilor debutanți, îmbogățind experiența sa cu exemplul personal de predare și de abordare a activităților educaționale.

Simpozionul *Portret de profesor* organizat de Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu,, , orașul Mizil are ca scop crearea de punți între tradiție și modernitate în ceea ce privește rolul școlii și al profesorului. De asemenea, a vizat crearea unor conexiuni între participanți și promovarea școlii ca mediu de dezvoltare și afirmare profesională.

Casa Corpului Didactic Prahova susține și promovează astfel de activități având în vedere că simpozioanele alături de conferințe, workshopuri, cercuri pedagogice constituie forme de organizare a formării continue. Apreciem echipele de organizare a acestui eveniment și interesul participanților pentru acest simpozion, prin transmiterea lucrărilor care fac parte din această publicație.

Este foarte important să creăm spații educaționale și comunități de învățare pentru aceste schimburi de experiențe și de promovare a bunelor practici în educație.

ARGUMENT

Prof. dr. Burlacu Elena Luminița

Simpozionul cu titlul „Portret de profesor” are loc anual, în cadrul unui proiect mai amplu, „Școala - etern axis mundi ” - având o secțiune și pentru elevi, a cărei temă de anul acesta a fost „Erou pentru o zi”.

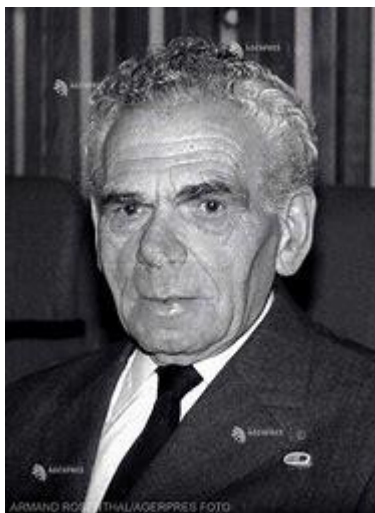
Proiectul și, implicit, simpozionul s-au născut din nevoia de a crea o punte între tradiție și modernitate în actul educațional, fapt ce se impune în condițiile conservării valorilor culturale și morale în armonie cu deschiderea spre inovație. De asemenea, liceul nostru își propune să devină un centru al comunicării interdisciplinare, cu atât mai necesară în contextul unei lumi care poate fi înțeleasă numai printr-o viziune holistică. Acest simpozion este legat și de ziua școlii ce va fi sărbătorită cu această ocazie, zi în care participanții își vor împărtăși experiențele semnificative în sensul celor spuse mai sus, din timpul unui an calendaristic. De asemenea, anticipăm crearea unor conexiuni între participanți și conturarea unor căi viitoare de acțiune, pentru promovarea școlii, în general, ca mediu de dezvoltare și de afirmare personală. Școala este o axă a societății, așa cum sugerează și titlul proiectului, concentrând energii care se manifestă în toate sferele vieții. Proiectul nostru își dorește să evidențieze acest rol, pe cât de important, pe atât de neglijat, poate, în zilele noastre.

Revista simpozionului își propune să transmită, prin imaginile și prin materialele ce redau participarea la eveniment, spiritul acestui moment în care profesori din mai multe școli s-au reunit pentru a-și comunica experiențele de învățare. Aceste experiențe sunt variate, fapt ce a condus la gruparea materialelor în trei secțiuni ale revistei: Evocări, Experiențe personale, Exemple de bune practici. În pofida diversității de forme, toate aceste articole, prezentate și dezbătute la simpozion, constituie dovada impresionantă a dedicației și a dorinței de autoperfecționare a profesorilor și dau speranța că, dincolo de provocările cu care s-ar putea confrunta, dascălii vor rămâne devotați misiunii lor, aceea de a crește oameni.

Evocări

PROFESORUL ALEXANDRU PIRU (1917-1993)

Prof. Vasile Andreicuț - Liceul Teoretic „Gr. Tocilescu”, Mizil

În urmă
cu aproape
patru decenii,
l-am avut
profesor de
literatură
română veche
pe regretatul
Al. Piru,
asistentul
criticului și
istoricului
literar G.

Călinescu. Auzisem câteva lucruri despre dânsul din folclorul studentesc, de la colegii mai mari care au trecut de bariera emoțiilor trăite în preajma primelor examene. Unii spuneau că severitatea din timpul anului nu seamănă deloc cu atmosfera destinsă, cordială, de la final de semestru pentru studenții care au la activ „metri de lectură”. Alții- mai ales cei din anii terminali-cu mișcări reflexe de viitori dascăli severi, ne trimiteau direct la Biblioteca Universității să studiem lista de publicații cu indicele de autor al Profesorului. Mici răutăți de început de an...

Eram student la Filologie în primul an, așteptam cu nerăbdare să-l cunosc pe cel care-i purtase servieta lui Călinescu în calitate de asistent universitar. În holul Universității- hărmălaie, studenții adunați se înghesuiau la orar, bine dispuși după vacanța de vară și... dintr-o dată - liniște... Cineva a spus: „*Au venit bobocii?*” Dar cuvântul „bobocii” era rostit într-un mod abrupt, ca și cum sunetele ar fi ieșit dintr-un iezer și s-ar fi rostogolit la vale cu unde bolborosite. În fața noastră, în treacăt pe lângă statuia lui B. P. Hașdeu, se opri brusc un bărbat cu

ținută athletică, de gladiator trac, îmbrăcat la costum negru, cămașă albă, cravată cu nod impecabil. dar cu o privire care venea din alt secol. Era prima contradicție sesizată în acea clipă de liniște: vigoarea arhaică a trupului și modernitatea gesturilor.

Intrând în sala de curs, am simțit că este un om jovial chiar dacă privirea necruțătoare era a unui om hotărât să-și ducă la capăt menirea. Deasupra arcadelor mari avea o frunte brăzdată de riduri orizontale după care stătea ascunsă lectura cărților vechi și de unde irumpeau, prin vioiciunea ochilor, înțelesuri obscure din cronicile lui Grigore Ureche, Miron Costin sau Ion Neculce. Când ne vorbea de „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie”, Profesorul își trecea mâna prin părul nins și ondulat, parcă pentru a dezveli sprâncenele stufoase și a scruta mai bine sfaturile parenetice. A fi

„*milostiv, compătitor, darnic*” față de cei din jur este un comportament creștinesc. Pentru a nu deveni patetic, a continuat să ne spună cu o voce distantă că Neagoe Basarab nu era nici pe departe vreun călugăr, ci un boier cu o cultură de curte domnească, mai mult militar decât cărturar.

Odată, la un curs, pe când ne vorbea de Scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung, privirea pătrunzătoare m-a fixat o clipă (am simțit că mă agață de o cută a sufletului) și- fără să clipească- a întrebat: „*Sunteți toți de la Pitar Moș?*” Acolo învățau cei de la limbi clasice și era nevoie de un student care putea citi un text cu caractere chirilice. Toate silabele coborâseră pe buza de jos, răsfrântă, a Profesorului într-un torent greu de stăvilit.

Avea o memorie foarte bună, nu a numelor noastre, ci a răspunsurilor care-l satisfăceau. Făcuse o muncă de Sisif înainte. Timp de ani de zile, copiasse cu scris caligrafic *Istoria literaturii române* a lui Călinescu, tipărită la Editura Fundațiilor Regale în 1941 (pusă la Index de comuniști) pentru a fi retipărită, într-o ediție revizuită. Și avea peste 900 de pagini! Evident că avea o voință de călugăr athonit și știa cam tot ce s-a scris în literatura română până prin anii 90. Criticul Nicolae Manolescu afirma anul trecut în revista „România literară” că „*Istoria literaturii române (și nu numai) o știa literalmente pe de rost*”. (1)

Mai târziu, am aflat că în perioada stalinistă a fost îndepărtat de la catedră, din motive de inadecvare politică, fiind obligat să lucreze în timpul verii ca salvamar. Un adevărat Eneas care înfrunta valurile la Pontul Euxin, nu pedepsit de zeița Iunona, ci de propaganda proletcultistă care ignora total criteriul estetic în literatură. Dacă prințul troian al

lui Vergiliu a rătăcit pe mări timp de 7 ani, tot cam atâția Profesorul Piru a îndurat vitregia unui destin ce l-a plimbat în era socialistă printre obiecte fără viață, lucrând ca strungar, rectificator de piese, topograf. De aici, uneori exprimarea plată, neechivocă la adresa oamenilor mediocri, zgomotoși, superficiali.

În timpul ultimelor cursuri, am simțit parcă o dispoziție posacă a maestrului, obosit de explicații pentru novici, galopând prin hățișul direcțiilor literare de obârșie religioasă, istorică sau de concepție. Era tot mai patinat, însingurat, trist dar despre Cantemir, Dosoftei și Antim Ivireanul ne vorbea cu siguranța cotidiană a unui preot care-și vede enoriașii la slujbă săptămânal.

La sfârșitul cursului de literatură veche ne-a spus „*parabola căutătorului*” spre a ne îmbărbăta înainte de examen. Pe vremea lui Călinescu, când Piru era asistent universitar, un student examinat la proba orală trebuia să aleagă un bilet dintr-un evantai larg. Profitând de neatenția criticului, schimbă biletul sub privirea uluită a asistentului. La a doua tentativă de a trage un bilet norocos, Călinescu, care privea pe geam, l-a întrebat: „*Ai carnet?*” Studentul stânjenit răspunde afirmativ. Dialogul e halucinant. „*Dă-l încoace! Ai nota 10!*”. După ce studentul iese din sală înmărmurit, asistentul Piru cere lămuriri: „*Maestre, dar alți studenți au răspuns și au luat note mai mici, de ce ați procedat așa?*” Răspunsul genial al criticului: „*I-am dat nota 10 pe subiectul pe care-l căuta!*” Așa au ajuns colegii mei de grupă să învețe măcar un curs de nota 10. Dărnicia Profesorului Piru a rămas proverbială și avea un model celebru.

Terminând facultatea în 1989, am rămas atent la activitatea profesorilor mei.

Alexandru Piru a fost timp de doi ani senator (1990-1992) în cadrul partidului nou creat FSN (Frontul Salvării Naționale). Era și redactor-șef la ziarul „Dimineața”, oficios apropiat de președintele Ion Iliescu. A demisionat din aceste funcții, dezamăgit de situația politică. Onoarea de universitar, critic și istoric literar, continuator al tradiției-Maiorescu, Ibrăileanu, Călinescu - nu avea contingență cu politica postdecembristă. Acest interfugiu în politică a fost provocat de cei care nu au dorit prezența Profesorului în Universitate după vârsta de pensionare. Nici ca

profesor asociat. Asta pentru că în continuare e incomod, „merge direct la țintă și, când dă o judecată negativă, criticul nu-și caută prea mult vorbele” (2)

În luna noiembrie, se vor împlini 30 de ani de la moartea sa. La Craiova s-a înființat o școală doctorală cu numele Alexandru Piru, în satul său natal, Mărgineni din județul Bacău, școala gimnazială îi poartă numele iar foștii săi studenți sunt dascăli în activitate. Toți îl purtăm în suflet ca pe un om adevărat, viu, cu nume predestinat de a umple golul în pământul deștelenit și roditor al limbii române.

N. Manolescu, România literară nr. 38/2022
E. Simion, Ziua nr. 3176/19 noiembrie 2004

REPERE ISTORICE ALE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ȘI EDUCAȚIEI ÎN ROMÂNIA DE LA 1800-2022

Prof. dr. Divoiu Maria, Prof. Șerban Laura - Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, Mizil

Educația trebuie să fie punctul forte pentru orice națiune. Pentru aceasta dascălii trebuie să fie de calitate, devotați profesiei lor și adaptați vremurilor pe care le trăim. Civilizația s-a format prin prisma relației maestru-ucenic. De la Socrate, Platon și Aristotel și până astăzi s-a urmărit transformarea învățacelui în dascăl. Relația maestru-ucenic s-a dovedit foarte importantă în construirea unor genii. Omul tinde către comunicare și expresie.

Din punct de vedere istoric, educația în România poate fi structurată în paralel cu formarea statului român. Perioada de dinainte de 1800 a fost marcată de o limitare a educației. Odată cu crearea statului român modern, începând cu secolul al IX-lea, a avut loc o creștere a interesului în domeniul educației și o construcție treptată a unui sistem de învățământ. După primul război mondial,

caracteristicile educației s-au schimbat datorită integrării unor sisteme diferite datorită creșterii teritoriale și a numărului de cetățeni. La sfârșitul celui de al doilea război mondial, sistemul educațional liberal a fost schimbat cu un sistem tipic sovietic.

REPERE ALE EDUCAȚIEI ÎNAINTE DE 1800

Această perioadă a fost dominată de educația religioasă iar disciplinele fundamentale au fost greaca și latina.

În 1563, Iacob Eraclide, Voievodul Moldovei, a înființat la Cotnari lângă Iași un Colegiu cu predare în latină.

Între anii 1574-1577, pe vremea lui Petru Șchiopul, tot la Cotnari lângă Iași, a funcționat o altă școală latină cu profesori iezuiți aduși din Polonia.

La Iași, în 1634 a fost înființată Academia Vasiliană de către domnitorul Vasile Lupu, cu predare în slavonă și

latină după modelul Academia Movilă din Kiev.

În 1694, la București, Constantin Brâncoveanu, Domnitorul Țării Românești, a fondat Academia Domnească, cu predare în limba greacă.

În 1707, se înființează Academia Domnească și la Iași, cu predare tot în limba greacă, de către Antioh Cantemir.

Începând cu 1776, Alexandru Ipsilanti, Domnitorul Țării Românești, a introdus franceza și italiana în cadrul Academiei.

În Transilvania, încă din secolul al XIV-lea, sașii au început să înființeze școli primare, iar în 1722 s-a introdus învățământul obligatoriu, în germană și latină.

REPERE ALE EDUCAȚIEI ÎN SECOLUL AL XIX-LEA ȘI ÎNCEPUTUL SECOLULUI XX-LEA

Se constată o organizare a educației în teritoriile care mai târziu formează România Mare.

În 1786, la Sibiu (teritoriu aflat sub puterea habsburgică) a fost înființată de minoritatea germană Școala de Teologie, care în 1844 a fost unită cu o Academie de Drept ca, ulterior, în 1887 să fie desființată.

În această perioadă, în Transilvania și Bucovina, alfabetizarea a fost mare, deoarece exista o rețea de școli mai mici și școli secundare. Dintre scriitorii, care au studiat sau au debutat în această regiune și în această perioadă, au fost Ioan Slavici și Mihai Eminescu.

În 1867, după transferarea dominației peste Transilvania și Ungaria (parte a imperiului Austro-Ungar), cele mai multe școli în limba germană și română au fost desființate și limba maghiară a devenit principala limbă de comunicare în administrație. Între 1870-

1880, au fost redeschise unele organizații culturale, mai ales private care ofereau educație.

În Moldova și Țara Românească, școlarizarea funcționează pe lângă biserici și sistemul de educație se dezvoltă cu organizarea primelor cursuri de studii superioare în limba română.

În perioada 1818-1822, cele două Academii Domnești din București și Iași sunt desființate și înlocuite cu alte instituții de învățământ în limba română. Aceste instituții aveau să constituie bazele înființării celor două universități din România, Universitatea din Iași (1860) și Universitatea din București (1864).

Spiru Haret, ministrul educației a creat un program de reformă și modernizare în învățământ. A fost un învățământ limitat deoarece au existat puține cadre didactice, rata de abandon școlar mare, alfabetizarea extrem de scăzută mai ales în mediul rural.

EDUCAȚIA ÎNTRE 1918- 1949

Modelul lui Spiru Haret a fost păstrat, iar modelele austriac și maghiar au fost eliminate. Sistemul de învățământ a fost marcat de dictatura legionar-fascistă și de cel de-al Doilea Război Mondial, mulți profesori universitari au fost uciși sau forțați să se pensioneze.

Ocupația sovietică a schimbat radical sistemul de învățământ românesc, de la un sistem liberal, de inspirație franceză la un sistem educațional de tip stalinist.

EDUCAȚIA ÎNTRE 1949-1990

A fost sub controlul Partidului Comunist Român, sprijinit de Uniunea Sovietică. Reformele din 1949 au fost esențiale pentru distrugerea sistemului vechi. Un număr mare de profesori au fost arestați sau uciși, iar cei mai puțin

calificați, dar cadre ascultătoare de partid le luau locul.

O altă caracteristică a acestei perioade este aceea că școlile au fost segmentate pe trei niveluri – grupuri școlare, școli și universități de mijloc care ofereau educație identică la toată lumea.

Au fost închise toate școlile private și religioase. A fost introdusă limba rusă, ateismul științific a luat locul religiei și materia despre studiul sovietic a devenit obligatorie. Sociologia a fost interzisă, iar psihologia, filozofia și dreptul au fost reformate pe baza dogmei staliniste.

Educația școlară obligatorie a crescut la 7 ani. Partidul Comunist Român s-a implicat în procesul educațional prin crearea de organizații în interiorul școlii (pionierii).

Realizări: -alfabetizarea-peste 90%, educația în limbile minorităților (în special în limba maghiară)

EDUCAȚIA ÎNTRE 1945-1990

Trei reforme ale învățământului:

prima reformă din 1948/1949, care a instalat un sistem copie a sistemului educațional din URSS;

cea de-a doua a fost reforma din 1958, care a liberalizat mai multe segmente ale sistemului de învățământ;

- reforma din 1972, care din nou restricționa sistemul și readucea ideologia național-stalinistă în sistemul educațional (după vizita lui Nicolae Ceaușescu din China și Coreea de Nord).

Prin decretul nr. 175 din 3 august 1948, în școlile din România a fost impus sistemul manualului unic. Sarcina întocmirii cărților de școală nu a revenit însă Ministerului Învățământului, ci Comisiei de Învățământ a Direcției de Agitație și Propagandă a Comitetului Central al P.M.R. .

Spre sfârșitul comunismului, s-a introdus sistemul de treaptă, între clasele a X- a și a XI- a și obligativitatea celor 12 clase.

EDUCAȚIA DUPĂ 1990

Odată cu Revoluția Română din 1989, sistemul de învățământ a fost într-un proces continuu de reorganizare:

- desființarea examenului de treaptă din clasa a X- a;

- s-au reînființat școlile pentru cultele religioase;

- legea 84 /1995 a modificat examenele naționale; a fost modificată de 61 de ori;

- obligativitatea celor 12 clase a fost anulată;

- în conformitate cu legea educației adoptată în 1995 – grădinița este opțională (3-6 ani);

- școlarizarea începe la vârsta de 7 ani (câteodată la 6 ani) și este obligatorie până în clasa a X-a, învățământul primar și secundar este împărțit în 12-13 clase;

- învățământul superior este aliniat la spațiul european al învățământului superior.

În 2011, a fost adoptată o nouă lege a Educației, după care funcționează și astăzi învățământul. Legea ”Funeriu”, cum este denumită, a adus clasa pregătitoare, schimbarea examenelor naționale, camere video în sălile de examen, modificări în privința pregătirii profesorilor. Însă, legea din 2011 a fost schimbată de cel puțin **88** de acte normative și nu se mai recunoaște forma inițială.

Până în prezent (2023), educația din România a avut 29 de miniștri, dintre care unii cu mai mult de un mandat. Fiecare dintre acești miniștri a venit cu schimbările sale.

Bibliografie

<https://posturi.wordpress.com/2012/09/13/istoria-educatiei-in-romania/>
<https://worldcat.org/identities/lccn-n79128274/>
https://prezi.com/_qkvda6nsnkk/invatamantul-in-tarile-romane-in-secolele-xvii-xviii/
https://ro.wikipedia.org/wiki/Istoria_educa%C8%9Biei_%C3%AEn_Rom%C3%A2 sursa
<https://ro.wikipedia.org/wiki/Educa%C8%9Bie>
<https://materialedeistorie.com/2017/10/05/scurt-istoric-al-educatiei/>

UN PROFESOR, MAI MULTE GENERAȚII-OMAGIU

Profesor Gheorghe Livia - Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, Mizil

Profesor univ. dr. Mihai Ielenicz, geograf și geomorfolog de mare valoare, dascăl dedicat și iubit de zeci de generații de studenți și profesori, creator de Școală geografică la Facultatea de Geografie a Universității din București, a încetat din viață la 20 aprilie 2017, departe de țară, în Iordania.

Din păcate, a avut un sfârșit tragic.

Ambasada României la Amman a fost informată, în data de 20 aprilie 2017, cu privire la decesul unui cetățean român, care se afla în scop turistic în zona Marea Moartă.

Românul, în vârstă de 76 de ani, a decedat în timp ce se afla în excursie la Marea Moartă. Bărbatul, originar din București, făcea parte dintr-un grup de 31 de turiști români ce se aflau în vacanța de Paște și era acolo împreună cu soția sa.

„Domnul a murit în Marea Moartă înecat. A intrat în mare și fiind un pic mai greu a luat o gură de apă extrem de sărată și s-a speriat, a intrat în panică, a început să se zbată și probabil că a înghițit mai multă apă care i-a ars pur și simplu plămânii. Salvamarii nu au mai apucat să ajungă la el că deja murise.”

S-a născut la 9 aprilie 1941, la București și a frecventat Facultatea de Geologie – Geografie din cadrul Universității din București în perioada 1959-1964. La aceeași instituție a parcurs toate treptele ierarhiei didactice, devenind profesor universitar la Facultatea de

Geografie, în cadrul Catedrei de Geomorfologie – Pedologie, în anul 1993.

Profesorul Mihai Ielenicz și-a identificat propria viață cu cea a Facultății și a Universității, îndeplinind funcțiile de prodecan (1992-1996; 2004-2008) și decan (1996-2004), din care a condus Facultatea de Geografie către rezultate de excepție pe plan național și internațional. Energia sa inepuizabilă s-a manifestat în egală măsură ca președinte al Societății de Geografie, ca vicepreședinte al Comitetului Național de Geografie sau ca membru în diferite comisii ale Ministerului Educației și Cercetării. A fost mentorul a numeroase generații de geografi, îndrumătorul și șlefuitorul unor geografi, cercetători științifici, cadre didactice preuniversitare și universitare, ca și alți specialiști din diverse domenii.

Activitatea sa științifică a inclus un spectru larg de preocupări din domeniul geografiei fizice și geomorfologiei, materializate prin peste 200 de articole științifice, peste 25 de volume de specialitate și prin numeroase contracte de cercetare.

A studiat Munții Buzăului, Dognecei, Măcin, Grohotiș, bazinele văilor Slănic de Buzău, Amaradia etc. A fost distins cu premiul „Gh. Murgoci” al Academiei Române și premiul „Grigore Cobălcescu” al Academiei Romane.

Profesorul Mihai Ielenicz a avut o contribuție importantă la organizarea și

dezvoltarea geografiei românești. Activitatea sa științifică a inclus un spectru larg de preocupări din domeniul geografiei fizice, geografiei mediului și geografiei teoretice (mediu geografic, mediu antropic și antropizat, peisaj și tipuri de peisaj, regiune și zonă geografică, zonare, regionare și tipizare), geomorfologiei (geomorfologie regională, climatică, glaciară și periglaciară, fluvială, litorală, relieful României, procese geomorfologice actuale, cartografieră geomorfologică, morfodinamica actuală, hărțile geomorfologice generale), geografiei turismului (analiza potențialului turistic al României, potențialul turistic și valorificarea lui la nivelul regional în masivele Buzău, Baiu, Penteleu și stațiunile climaterice Tușnad, Slănic), geografiei regionale (câmpiile României și Delta Dunării, dealurile și podișurile României, Subcarpații României, Munții

Ciucas, Munții Buzăului, Munții Banatului etc.), cartografierii geografice (legende detaliate pentru cartarea alunecărilor de teren, procesele morfodinamice).

A participat, în calitate de membru al echipei de cercetare sau director de proiect, la peste 66 proiecte de cercetare finanțate de Academia Română, Ministerul Agriculturii, Ministerul Mediului, Banca Mondială.

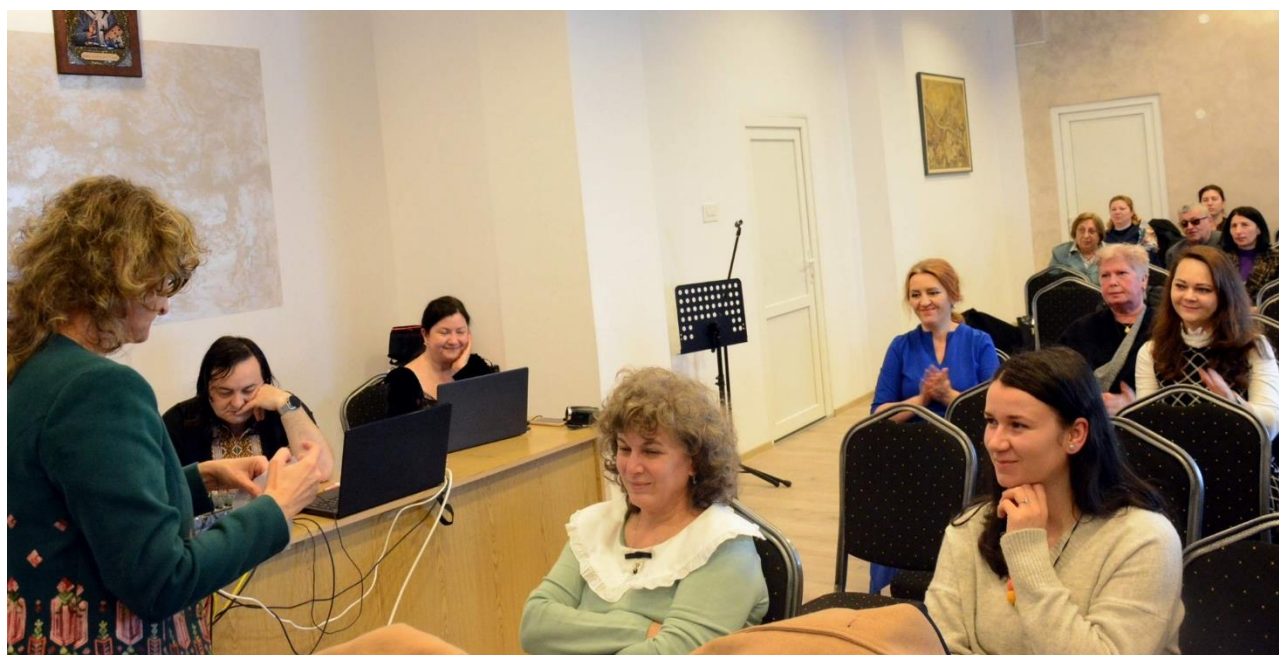
Îmi amintesc tot felul de lucruri interesante despre dânsul. Cum după fiecare curs avea o poveste, o întâmplare din călătoriile dumnealui în țară sau peste hotare.

Cu mulți dintre noi a petrecut momente frumoase sau grele. Ne-a fost aproape și ne-a înțeles în viața profesională și personală. Îi mulțumim! Trecerea sa la cele veșnice lasă pe umerii noștri o responsabilitate profundă și o frumoasă moștenire.

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Mihai_Ielenicz

<https://unibuc.ro/in-memoriu-prof-univ-dr-mihai-ielenicz/>

PORTRET DE BELFER

Profesor învățământ primar Muntean-Mihai Cristina - Școala Gimnazială “Sfânta Maria”, Mizil

Citind titlul simpozionului „Portret de profesor”, multe idei și sentimente îmi invadează sufletul... Poate fi învățătoarea mea, pot fi alți dascăli care m-au inspirat sau poate fi un portret literar din cele predate... Grea alegere... Toamna trecută, într-un context didactic, am fost pusă în situația de a vorbi despre mentorul care ne-a determinat alegerea carierei, fapt care pentru mine a reprezentat o dilemă, întrucât fiecare profesor care a trecut prin viața mea de elev a lăsat o urmă semnificativă.

A scrie despre învățătoarea mea pare un gest prea intim, amintirile cu ea fiindu-mi dragi și prea personale, greu de redat în cuvinte. Am avut marea șansă de a întâlni un dascăl calm, corect și bine pregătit profesional, precum și marea onoare de a participa în calitate de elev practicant la orele domniei sale, ca viitor absolvent de liceu pedagogic.

Tema eseului m-a făcut să răscolesc amintiri și, dându-mi seama că am mai abordat acest cu ani în urmă, am hotărât sa-l intitulez „Portret de belfer”. Etimologic, cuvântul provine din limba germană, „*beihelfer*” fiind tradus prin dascăl, profesor, învățător sau prin extensie, om care trăiește în lux și bogăție. Pretutindeni auzim expresii ca „a trăi ca un belfer”, “a dormi ca un belfer”, “a munci ca un belfer”, fără să avem reprezentarea adevăratului sens al termenului.

La finalul facultății, drumurile mele s-au încrucișat cu colecția de amintiri a domnului Ioachim Botez, intitulată „Însemnările unui belfer”, unde mi-au atras atenția o serie de evocări despre orașul Mizil. “Belfer” era cuvântul la modă pentru profesor, dascăl, acum mai

bine de 100 de ani. Inevitabil, uitarea s-a așternut și peste opera lui Ioachim Botez, care, o vreme a fost și profesor de limba franceză în urbea noastră și, potrivit tradiției deschise de Caragiale, a făcut-o nemuritoare.

„Minerva la Mizil” este un tablou epic, pe alocuri ironic despre școala și școlarii mizileni, nu cu mult diferiți de cei de acum un veac sau de cei de astăzi. Aflăm astfel că „la Mizil, ca și în alte locuri de învățătură de la noi și de aiurea”, copilul învață tot „după tipic!”, vorbele profesorului scrise în caiet sau din manual. Belferul de matematică a găsit toată teoria la teză scrisă pe o bancă “mărunțel de tot cu creionul” și l-a pus pe școlar să scoată banca afară.

Metoda aplicată la limba franceză de naratorul-personaj este diferită - traducerea unui text și exprimarea doar într-o frază scurtă în limba lui Voltaire a sentimentelor sau a ideii surprinse.

Profesorul este deschis, lasă elevul să folosească dicționare, cărți, „important este numai treabă bună să facă”. Rezultatele evaluării sunt însă catastrofale, spre disperarea belferului de franceză. Elevii „lucrau din răspuțeri, se mai sfătuiau, se mișcau de colo-colo, dar mai toți au căpătat 3”.

Belferul nostru de franceză a coborât în cetatea prăfuită a lui conu’ Leonida, vechi popas de tabere turcești, „să-și continue cariera de profesor”, deși fusese prevenit de prieteni binevoitori că aici va fi finalul carierei sale. Doi ani a poposit aici, la școala „cea mare, ridicată din dărnicia unui chiabur”, unde elevii, pe lângă învățătură, aveau club de cărți, de teatru și fanfară.

La Mizil, profesorii stau în gazdă la localnici sau sunt “belferi vagabonzi”, adică fac naveta cu trenul, care oprește aici prin strădania lui Leonida Condeescu.

Motive de mândrie sunt multe: „Mizilul are astăzi un liceu și încă frumos, unde școlarii localnici, ori de prin părțile locului și ale Bărăganului învață cu sârguință toate câte scrise la programă”.

O pățanie tipic caragialiană reține atenția cititorului, când o doamnă bine din oraș vine să-i ceară onoratului nostru belfer ajutorul pentru nepoțelul mult iubit, rămas corigent tocmai la franceză: “Zău, dom’le profesor, aveți milă de el și de noi, că ținem la el ca la ochii din cap”.

Savuroase pagini ne-a lăsat domnul Ioachim Botez despre dascălii și elevii Mizilului, deși doar doi ani a fost belfer aici... Probabil nu s-a gândit niciodată că numele său va sta, alături de Caragiale, Ranetti, Ionel Fernic, Geo Bogza, Ștefan Bănulescu și alții, în lista autorilor români care au făcut din Mizil disputat subiect de literatură.

****”Însemnările unui belfer”, Ioachim Botez, EDITURA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ “Regele Carol II”. 1935

CEA MAI IUBITĂ DINTRE PĂMÂNTENI...

Prof. Pandelea Aurelia Daniela - Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, Mizil

Draga mea doamnă învățătoare a fost mereu o ființă blândă și generoasă. Deseori, o asemănam cu bunica, prin statura ei dreaptă și prin trupul subțirel și gingaș. Fața-i era luminată de doi ochi albaștri, senini ca cerul, prin care parcă i se scurgea toată iubirea din lume, iar mâinile ei îmbătrânite, mângâindu-ne creștetele, ne făceau să ne simțim fericiți și ocrotiți.

Mi-au rămas pictați pe suflet anii frumoși petrecuți în joc, învățare și cântec alături de ghidul meu, bunul meu dascăl.

Îmi amintesc și acum începuturile vieții de elev. Un suflet de copil timorat, încă prea crud, ce o privea cu admirație pe

doamna învățătoare, care ne introducea în universul literelor și al cifrelor cu duioșie și delicatețe sufletească. Avea darul de a da cuvânt de învățătură celor mici. Nu îi lipsea nici simțul umorului: făcea glume, sau ne ironiza uneori când făceam câte o năzdrăvănie. Ironiile ei erau, însă, mai usturătoare, chiar decât o muștrulială zdrăvăună.

Dacă atunci nu știam ce se petrece, astăzi am înțeles. Drumul de o mie de pași începe, totuși cu unul singur: învățătura primită de la dumneaei.

Mi-a asigurat bagajele de cunoștințe și mi-a dat cheia pentru a studia mai departe, m-a încurajat să accept deschiderea spre nou. A fost un model pentru mine, ceea ce m-a făcut să îmi doresc a fi și eu, la rândul meu, model pentru viitoarele generații și formarea unor noi caractere.

Aceasta ne-a învățat să fim mai buni decât suntem, să dăm frumosului din viață mai multe sensuri. Atunci, am înțeles că viața nu-i un trucaj de prost gust. Toți copiii suntem glasuri de mesaje purtătoare de dragoste, în fiecare dintre noi încolțește un sâmbure de respect pentru efortul depus în a ne învăța să trăim cu grație.

Învățătoarea are trei vieți: a sa, a copiilor săi și a elevilor pe care îi formează pentru a percepe frumusețile cu sufletul.

Vă mulțumesc, doamna învățătoare, vă sunt recunoscătoare pentru efortul depus în formarea mea, pentru dragostea și bunătatea dumneavoastră!

Un cântec, ce-l fredona bunica: ”Mi te-ai lipit de suflet / Ca marca de scrisoare!!!”, vi-l dedic cu drag!

UN PAS ÎNAINTE CU ÎNVĂȚĂTORUL MEU

Prof. inv. primar Zafiu Mariana - Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” Mizil

„–Bună dimineata, copii!” – este salutul cu care-mi întâmpin prichindeii zilnic. Fiecare serie de elevi, pe care o am ca învățătoare, reprezintă o provocare prin care încerc să le îndrept pașii spre lumea cărților. În primele zile de școală, la începutul fiecărei clase pregătitoare, apare în prim plan întrebarea *Ce vrei să te faci când vei fi mare?* Uneori primesc răspunsuri amuzante, alteori sunt cât se poate de serioase și exprimă gradul de maturizare al copilului, preocupările sale sau dorința de a imita meseriile adulților pe care îi admiră. Cum trece timpul... În cazul meu, răspunsul la această întrebare s-a concretizat. Mi-am dorit să fiu învățătoare..., mi-am dorit să fiu așa... ca domnul meu învățător, domnul Țugui Florea.

Am învățat la Școala cu clasele I-VIII nr. 1 din Mizil, și cu drag păstrez în sertarul cu amintiri prima zi de școală. Am pășit cu emoție, cu teamă, cu grijă, pragul clasei. Părinții m-au însoțit. Aveam să-l

cunosc pe dascălul meu – un om plin de lumină și cu dragoste pentru copii. Ni s-a prezentat, și ca o glumă, ne-a spus să nu cumva să greșim, să-i spunem Floarea în loc de Florea. Și n-aș greși dacă aș spune că într-adevăr, a fost o FLOARE, o floare între cele rare, pe care le asociez cu oamenii care mi-au marcat existența în sensul bun al cuvântului. Cu răbdare, ne-a lăsat să ne prezentăm și să arătăm că știm a cânta sau a spune o poezie – căci altfel n-am mai fi venit la școală. Și acum păstrez la loc de cinste caseta audio cu această plăcută amintire.

Încet – încet, ne-a deprins cu tainele abecedarului și ale matematicii, dar și cu ale celorlalte materii. Mai mult decât orice, am apreciat că ne-a învățat să fim oameni, să ne comportăm frumos, să fim responsabili. Ne-a învățat să fim atenți în tot ceea ce facem și să avem în minte, de fiecare dată, proiecția consecințelor faptelor noastre. Un exercițiu greșit la matematică însemna atunci o notă mai mică pentru care părinții ne certau sau nu, dar mai târziu, pentru un inginer constructor, un calcul greșit ar fi putut însemna o clădire prăbușită. Spuse cu calm și seriozitate, aceste cuvinte trezeau în noi dorința de a greși cât mai puțin, sau chiar deloc.

Am fost ultima dumnealui promoție de învățăcei, apoi s-a pensionat. Toată experiența adunată de-a lungul

timpului ca dascăl s-a răsfrânt asupra noastră și majoritatea colegilor mei de clasă au terminat facultăți. Consider că acest lucru s-a datorat și temeliei – omului care a pus bazele cunoașterii și formării personalității.

Și mai târziu, peste ani, când ne întâlnea, se bucura. Deși atâtea generații de copii a învățat, ne știa numele fiecăruia dintre noi, în ce bancă am stat și ce pozne mai făceam când îi eram elevi. Întreba de fiecare, iar realizările noastre erau bucurie pentru dumnealui, asemeni unui părinte care se împlinește prin copiii săi.

Rămăsese neschimbat: părul cărunț, statura demnă, puțin adus de spate sub povara anilor, ochii – aceiași: blânzi și luminoși, glasul prietenos.

Puține persoane se mai gândesc la dascălii lor, pentru a-i felicita, pentru a le oferi o floare și a le dăruia o bucurie în ultimii ani de viață. De multe ori ne întâlnim cu ei și nu avem timp sau nu îndrăznim să le spunem cât de mult îl prețuim. Mereu avem impresia că totul se poate amâna. Dar învățăm prea târziu că în viață nimic nu se poate amâna la nesfârșit.

Mi-aș fi dorit ca domnul meu învățător să mai fie în viață și, scriind aceste gânduri, dumnealui să le citească, să se regăsească în anii tinereții și să se simtă fericit.

*Experiențe
personale*

ȘCOALA ȘI EDUCAȚIA CA MOD DE VIAȚĂ

Pană Alina Elena Carmen - Școala Liberă Waldorf Sophia, Brașov

Educație. Are la bază latinescul **educatio**, derivat din două verbe *educare* - a crește, a îngriji, a hrăni și *educere* - a duce, a conduce, a trece dintr-o stare în alta.

Când luăm în considerare primul termen, semnificația lui, ne gândim la funcția maternă a educației care înseamnă transformarea mediului sau intervenția în mediu pentru a supraviețui.

Cel de-al doilea termen are însemnătate paternă, întrucât presupune adaptarea sinelui la mediu. Mai exact, învățăm legile sociale, legile naturii pentru a ne adapta la ele și pentru a ne forma abilități, competențe, deprinderi și pentru a satisface aceste legi.

Observăm, așadar, dualitatea semnificației fundamentale: pentru devenirea umană, pentru evoluția umană este necesară atât adaptarea lumii la sine, cât și adaptarea sinelui la lume.

Pentru mine, educația a început conștient în liceu, în acest liceu, mai exact. Acum aproape 10 ani, mă aflu în aceeași sală, cu lacrimi în ochi, îmbrăcată în robă, cu toca pe cap și gata de a renunța la statutul de elev pentru a-l întâmpina pe cel de student.

Am însumat aici 12 ani în care doamna învățătoare și mulți profesori mi-au livrat, atât cunoștințe, cât și modele pentru viață. De multe cunoștințe dobândite în școală m-am folosit în diferite arii ale vieții mele, de multe nu m-am folosit, le-am uitat sau le-am regăsit mai târziu și le-am reactualizat, însă atitudinea profesorilor, felul lor de a predă, de a lega relații cu mine, cu grupul clasei m-au marcat și continuă să fie prezente în viața mea în fiecare zi.

Uneori conștient – pentru că mă surprind spunând- profesoara mea de matematică m-a învățat așa- sau în liceu citeam tot ce prindeam și m-am îndrăgostit de Nichita, de Blaga și de Bacovia pentru că atât am iubit-o pe profesoara mea de limba română și felul în care ne predă, sau pentru că recunosc anumite tipuri de roci atunci când merg pe munte, pentru că desenez cu ușurință notele pe portativ sau pentru modul logic de gândire și de găsim a soluțiilor, pentru că la asta contribuie informatica. Alteori, folosesc tot ceea ce mi-au lăsat profesorii mei, inconștient. Și îmi dau seama abia când le văd la rândul meu la elevii mei, sau mai bine zis, când mă văd în elevii mei.

Acum aproape 10 ani nu știam ce voi face în viață, nu știam dacă mi se potrivește, nu știam foarte multe despre mine. Am ales o facultate pentru că au ales-o mai mult părinții mei pentru mine, dar mi s-a validat mai târziu faptul că uneori părinții sunt cei mai buni consilieri vocaționali. Am urmat cursurile Facultății de Matematică Informatică din București și îmi amintesc că, înainte de prima

sesiune, răsfoiam caietele de mate și de info din liceu, iar când oboseam luam pauză de citit. Mă întorceam cumva tot la ceea ce îmi era cunoscut, la felul în care eram obișnuită să mi se predea și să înțeleg. Pe parcursul facultății, am făcut luni de zile voluntariat la un centru de copii din medii defavorizate. Aici predam sau făceam teme cu ei, după care am condus o echipă într-un proiect de combatere a abandonului școlar, iar mai târziu m-am mutat la Brașov unde am început și unde continui să predau și unde am finalizat și un master în Psihologie educațională.

Aș spune că parcursul meu profesional dar și personal se află sub simbolistica acestui cuvânt- educație. Pentru mine educație înseamnă cunoaștere de sine, înseamnă perfecționare- indiferent de lucrul pe care îl faci, fă-l cât de bine poți tu, mai înseamnă prezență în tot ceea ce faci și curaj, în spatele căruia stă vulnerabilitatea.

Fiecare profesor, care a trecut prin viața mea, mi-a lăsat un mod de a gândi, de a mă comporta sau de a mă raporta la viață. În psihologie, stadiul de dezvoltare 0-7 ani este cel mai important, pentru că atunci copilul absoarbe din mediu majoritatea tiparelor de comportament și de raportare la situațiile pe care le va întâlni mai târziu în viață. În psihologia școlară- clasele 0-4 sunt preliminare pentru felul în care elevul se va raporta la materiile din gimnaziu, pentru specializare/liceul pe care o/îl va alege și mai departe pentru profesia pe care o va alege. Fiecare ciclu de învățământ reprezintă o cărămidă pe care noi, profesorii, o punem în dezvoltarea elevilor noștri. Fiecare comportament,

modul în care ne predăm materia, în care venim la clasă rezonază în fiecare elev.

„Acțiunea are semnificație numai în cadrul unei relații, fără înțelegerea relației, acțiunea la orice nivel nu va genera decât conflict.”- afirmă Krishnamurti, un filozof și predicator indian. Cred foarte mult în aceste gânduri. Cred mult că relația pe care o avem cu noi înșine se reflectă în relațiile cu ceilalți, mai ales, atât timp cât purtăm mantia de dascăl, în relație cu elevii noștri.

Mai cred, mai ales în urma cercetării de disertație pe care am realizat-o, că la baza succesului școlar al elevilor nu stau doar condițiile învățării și capacitățile lor cognitive. Stau relațiile pe care aceștia le au cu profesorii lor și emoțiile generate din aceste relații.

Din punctul meu de vedere, lecția noastră cea mai importantă din ultimii doi ani este: crearea relațiilor. Iar unul din idealurile educației contemporane este, dincolo de succesul școlar, succesul în viață al elevilor. Ca profesori suntem mândri când primim mesaje de la foștii noștri elevi, când vedem unde au ajuns, cum gândesc, cum reușesc să schimbe lumea. Ne măsurăm, așadar, performanța de a fi profesor și reușitele la clasă prin prisma elevilor noștri, mai exact, prin prisma oamenilor pe care i-am format.

Dragi elevi, rămâneți curioși, puneți sub semnul întrebării și treceți prin propriile filtre informațiile pe care le primiți, formați-vă un mod de gândire, cunoașteți-vă, vedeți care sunt interesele voastre, care sunt pasiunile voastre, la ce sunteți buni, la ce ați vrea să fiți buni, deveniți acei oameni care îi inspiră și îi încurajează pe cei din jurul lor, care zâmbesc, care iubesc, care îi ajută și îi înalță pe cei din jurul lor, pentru că oamenii puternici nu doboară, oamenii

puternici îi susțin pe cei din jur, găsiți în fiecare eșec o oportunitate de a vă cunoaște și de a evolua, nu de a vă da bătuți.

Dragi profesori, când intrați în clasă, imaginați-vă că aveți la ore un viitor arhitect, un inginer, un scriitor, un viitor profesor, un preot, un instalator, un antreprenor și că voi sunteți cei care îi inspirați și de care își vor aminti peste ani. Poate elevii nu își vor aminti cu exactitate formulele de integrare, dar își vor aminti de voi, de cum le-ați predat, de cuvintele

pe care le-ați adresat când au avut nevoie de ele, de relația profesor-elev pe care ați cultivat-o. Ducem la clasă mai mult decât ani de experiență și informație, ducem la clasă felul nostru de a fi și îl imprimăm elevilor noștri.

În final, așa cum este și motto-ul acestei ediții aniversare a liceului: LUCEAT LUX VESTRA - vă doresc să duceți lumina voastră în lume, să luminați în jur și să schimbați lumea prin ceea ce faceți.

Vă mulțumesc!

ÎNSEMNĂRI DIN TRECUTUL CUNOAȘTERII

Cojocarua Emilia Elena - Grădinița Cu Program Normal Nr. 1 Mizil

Motto: „Cine își amintește propriul proces de educație își amintește profesori, nu metode sau tehnici de predare. Profesorul este inima sistemului de educație.” – Sidney Hook

Întotdeauna, la baza societății privită din areale temporale diferite, profesorul a jucat un rol marcant în dezvoltarea individului în sens restrâns și în dezvoltarea societății în sens larg. Prin deschiderea orizontului de cunoaștere, dezvoltarea holistică a individului se produce treptat, la baza acestui proces va sta întotdeauna profesorul, figura marcantă încă din copilăria mică până la o graniță nedelimitată.

Am fost preșcolar, elev, licean, student... Instituții școlare, tot atâtea spații educaționale diverse, chipuri diferite de profesori. Și totuși ceva unește cercul cunoașterii prin educația formală: dragostea dascălilor față de meseria aleasă, devotamentul acestora pentru a sădi în conștiința copiilor importanta educației. Nu este ușor! Îmi aduc aminte că nicicând un profesor nu a semănat cu celălalt, nefăcând aici referire la aspectul fizic. Am dorit să bifez aici unicitatea

fiecărui denotată și demonstrată prin manifestarea atitudinală, personalitate, năzuințe, încadrarea acestora într-un anumit tipar umane.

Fiecare profesor care mi-a călăuzit pașii și-a adus aportul la formarea mea ca individ, iar astăzi servesc societății tot prin meseria acestora: profesor învățământ preșcolar. Poate că nimic nu este întâmplător. Prin felul de manifestare al profesorului, acesta fără doar și poate, prin comportamente, crezuri, aspirații este cel ce aduce motivația înspre învățare, povățuire înspre îndreptare, încurajează înspre succes.

Astăzi, mai mult decât oricând, conștientizez faptul că profesia de la catedră este caracterizată de o dimensiune umană extrem de pronunțată, prin faptul că sunt angrenate nu doar cunoștințe și competențe dar și o serie de valori, atitudini, o adevărată conștiință profesională. Pe parcursul meu educațional, am întâlnit stiluri diferite de predare, diverse activități elaborate și trecute prin filtrul minții particularizate pentru fiecare dascăl. Am dedus că unicitatea, originalitatea unui profesor

reprezintă cheia, soluția optimizării unei etalării educaționale benefice pentru orice învățăcel, discipol.

Am convingerea căci așa cum eu am putut observa dedublarea unui profesor (actant al procesului de învățământ dar și actor bun care investește spiritual și material în tot ceea ce face, transpunând actul didactic într-o operă de teatru al cărui regizor este), îmi doresc ca generațiile viitoare să devină observatori fini ai actului de cunoaștere dirijat de profesori asumați. Este adevărat că societatea se află într-o continuă schimbare, transformări de cele mai multe ori ireversibile care, din nefericire, periclitează și sistemul educațional.

Recunoașterea unui bun dascăl este redată prin transpunerea experienței asupra conceperii activităților și prin modul în care acesta își reflectă pregătirea psihopedagogică în a servi intereselor tuturor elevilor, fără a lăsa loc discriminării de oricare ordin, diferențelor individuale sau anumitor contexte de ordin social sau cultural.

Totalitatea competențelor asimilate profesiei de dascăl au ca urmare influențarea performanțelor elevilor, nivelul lor de raportare la procesul de învățământ. Nu de puține ori am constat faptul că, aportul moral al oricărui profesor reprezintă piatra de temelie în consolidarea sistemului de colaborare între profesor și elev. Comunicarea (verbală și/sau nonverbală) este cea care ajută deopotrivă depășirea obstacolelor iminente, cât și întărirea relației profesor-elev. Îmi amintesc faptul cum profesorii mei ne țineau adevărate prelegeri despre experiențele lor personale, profesionale raportate adiacent lecției susținute în momentul acela. Mai târziu, toate aceste situații de comunicare, s-au dovedit a fi

adevărate lecții de viață pentru mine atât pe plan personal cât și profesional, și nu erau redată întâmplător.

Profesorul rămâne cel care manifestă toleranță, încredere, respect la nivelul microsocietății (în general), însă adaugă manifestări acționale, decizionale acolo unde cazul implică astfel de situații. Experiența mea din sfera profesională resimte deseori amprenta alor mei profesori, care nemijlocit mi –au trasat un drum bătorit cu învățăminte, reguli de conduită, norme morale și perspective de viitor. Întotdeauna am apreciat în mod special profesorii care au un simț dezvoltat al umorului. Coincidența a făcut să fiu înconjurată de astfel de profesori care au știut să împrăspăteze atmosfera, climatul educațional fără a anula importanța triadei predare- învățare-evaluare.

Am fost un elev care a apreciat înțelepciunea profesorului, acea calitate de a ști cum să gestioneze situațiile incerte, arta de a ști cum să fie imparțial în rezolvarea contextelor conflictuale. Aceste calități definesc un bun manager la nivel de clasă, acolo unde se impun reguli de ordin disciplinar și civic pentru o bună funcționare a microsocietății școlare. Lipsa de superficialitate impune un cadru didactic cu putere de decizie, cu autoritate asumată și motivată, imparțial, obiectiv, comunicativ, ferm.

În opinia mea, un portret de profesor este alcătuit din numeroase piese asemenea unui puzzle, acolo unde fiecare culoare reprezintă o calitate, o trăsătură, fie o caracteristică dominantă acelei persoane. Fiecare dintre noi realizează acest portret cu ajutorul unor trăiri lăuntrice, prin experiențe la nivel personal, prin puterea amprentei lăsate de către doamna/domnul profesor în sufletul

fiecărui elev. Portretul de profesor este scăldat în nuanțe pastelate care vor transmite în inimile elevilor vivacitate, încredere, motivație, bucurie.

Voi concluziona printr-un citat anonim care, în opinia mea, concentrează

întreaga sintagmă *portret de profesor*: „Profesorii sunt asemenea olarilor, care modelează viitoarele personalități din lutul cimentat de Cunoaștere, Înțelepciune, Adevăr, Frumos”.

PROFESORUL ÎNTRE PROTEU, PROMETEU ȘI SISIF

Frățiman Christa-Carla - Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, Mizil

Școala este o constantă, profesorul un far prin timpuri tulburi. Cel puțin așa am crezut un timp.

Este adevărat că încă din Antichitate, greci, romani, chinezi, indieni se organizează în jurul minților luminate din nevoia de cunoaștere și dialog și că în țările nordice secolul al XVIII-lea aduce obligativitatea școlii care se păstrează și astăzi.

Sigur că motivația de a fi profesor astăzi este diferită de ce era în trecut. Dar fie prezent, fie trecut, profesorul nu este doar cel care transmite cunoștințe, explică, evaluează, mediază conflicte, el este și educatorul care modelează și cel care construiește punți între suflete. Acum poate mai mult ca oricând, profesorul este chemat să însoțească tinerii în trecerea lor spre maturitate, în această trăire zguduită de întrebări, îndoieli, pulsuni de neînțeles.

Misiunea profesorului implicat are succes atunci când întâlnește disponibilitatea de a învăța a elevului. Când elevul poate și vrea să afle, să asculte, să dezbată. Există multe piedici în calea profesorului și a misiunii sale, factori ce țin de mediul social, de bagajul cognitiv și afectiv al elevului. Elevi, care nu vor sau nu pot învăța în momentul ales de noi, vor fi întotdeauna în clasele noastre. Tot așa cum sunt și vor fi elevi care înțeleg prea puțin sau greșit ce le spunem.

Filosoful contemporan Guy Coq se întreabă dacă democrația nu face educația imposibilă. În societatea tradițională, totalitară, educația nu este contestată, pusă la îndoială. Sau cine îndrăznește să o facă este destinat programelor de reeducare. Democrația însă aduce în prim plan o dezbatere permanentă asupra educației în care elevi, părinți, profesori, decidenți, mass-media au aproape întotdeauna opinii diferite.

Sub influența timpului lor, tinerii dezvoltă un egoism în creștere, sau și mai mult, un egocentrism evident, o nevoie de satisfacție imediată și sunt acaparați de experiențele metaverse. Granița dintre lumea reală și cea virtuală pare să se

estompeze în fiecare zi. Iar profesorul se confruntă cu o provocare majoră de care ne depinde viitorul. El trebuie să-i învețe să-și pună întrebări, să-și dezvolte logica, mecanismele gândirii, să le trezească emoția, curiozitatea.

Într-o lume în permanentă transformare, profesorul trebuie să-și găsească forța de a se schimba el însuși permanent, să fie un Proteu modern, de a se adapta, de a tolera, dar și de a stabili limite clare, de a fi autor, actor, partener de drum. Căci a-i învăța pe alții este o artă și nu o știință.

Înainte, cărțile erau pline de portrete de dascăli la care ne raportam. Acum, privim profesorul epuizat, demoralizat de multe ori de elevi dificili, de clase suprapopulate, risipit în prea multe dosare, activități, cursuri cu credite. Și mai ales nerespectat. De guverne, de societate, de părinți și elevi pentru care educația s-a demonetizat de mult. Omul apăsător de conștiința zădărniciilor eforturilor sale seara și care dimineața, își

reîntregește puterile. Ridică bolovanul prăbușit la poalele muntelui și o ia de la capăt. Nu la fel, el încearcă din nou. Ducând cu el speranța că poate efortul lui va fi mai puțin inutil și amarul incontestabil al faptului că lucrurile nu merg bine, că indiferent de căile alese cei din fața lui își astupă urechile doar pentru că el încearcă să ajungă la ei. Nu toți, dar prea mulți. Uneori munca lui Sisif e dublată și de ipostaza prometeică, eroul civilizator sfâșiat de vultur. Vulturi destui, luminează puțină. Și el continuă șchiopătând, tremurând înăuntru, zâmbind poate amar, urcă încă o dată bolovanul, dă încă o bătălie cu disprețul, nepăsarea, neputința, cu vulturii care sfâșie.

Poate curând, așa cum generația etică a anilor '30 a reînviat valorile morale aflate în declin în urma războiului, tot așa se vor ridica generații care să salveze lumea din neguri. Iar profesorul va fi acolo, far prin vremuri tulburi.

PORTRETUL PROFESORULUI DE EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

Prof. Moise Marian - Liceul Teoretic „GRIGORE TOCILESCU” Mizil

Recent, am participat la un studiu privind aspectul fizic al profesorului de Educație Fizică și Sport, și am reușit să extrag câteva informații, care consider că se potrivesc cu tema noastră și, în același timp, este și de actualitate.

Scopul principal al acestui studiu a fost acela de a examina opiniile diferiților profesori de educație fizică pentru a descoperi ce factori i-au influențat dorința de a menține un aspect bun, pentru a înțelege modul în care acești profesori de educație fizică pot fi afectați de mediul sociocultural și pentru a determina în ce măsură acel posibil aspect îi influențează pedagogia. Mai mulți profesori de

educație fizică (femei și bărbați) cu vârste cuprinse între 28 și 45 de ani și cu o experiență de predare de peste 6 ani, au fost de acord să participe la studiu.

Primul lucru pe care s-au concentrat în studiu a fost să observe dacă corpul unui profesor de educație fizică a fost important în exercitarea profesiei lor. Pe acest subiect, pe de o parte, s-a observat dacă corpul a servit ca exemplu elevilor și, pe de altă parte, a fost observată și lupta profesorilor de educație fizică împotriva îmbătrânirii și modul în care aceasta le afectează munca.

Unii profesori din studiu au considerat că a avea un corp bun face parte din munca lor și că este important pentru ca elevii să adopte obiceiuri bune. De aceea, formarea face parte din stilul lor de viață și o consideră importantă pentru profesia lor. Pe de altă parte, alți profesori de educație fizică intervievați nu au considerat că aspectul fizic este necesar pentru profesie, ci mai degrabă că este o chestiune mai personală. Cu toate acestea, toată lumea a fost de acord că a arăta sănătos și în formă a fost benefic pentru garanția lor de profesionalism și ar fi, de asemenea, bine ca elevii să-l urmeze pe profesor ca model. Astfel, recomandările privind obiceiurile de viață sănătoase vor câștiga credibilitate dacă acei profesori de educație fizică care le predică vor respecta exemplele.

Prin urmare, ei subliniază că nu este vorba de a avea un corp perfect sau de a fi influențați de canoanele perfecțiunii trupesti, ci mai degrabă de a menține o înfățișare în concordanță cu materia pe care o predau. Nu ar fi de acord cu operația plastică, dar încearcă să aibă grijă de ei înșiși mâncând bine și făcând activitate fizică pentru a se menține în formă. În acest fel, nu este vorba despre o

impunere a societății, ci să nu pară „îresponsabili” sau „intruși” în profesie. Și este adevărat că cerințele societății ne-ar putea face să credem că acești profesori de educație fizică s-ar putea considera obiecte sociale și ar putea suferi un anumit exces de control asupra fizicului lor. În acest fel, participanții la studiu consideră că această presiune este dată de multe ori de către elevi și de către colegii lor. Astfel, cu toții avem în vedere cum ar fi prototipul unui profesor de educație fizică și cei care sunt profesori de educație fizică vor încerca să ajungă la el. Uneori o vor face pentru a le face pe plac altora, dar o vor face și pentru că vor să fie la înălțimea exemplului pe care l-au dat. Prin urmare, chiar dacă există anumite pretenții, ei vor rămâne în formă pentru ei înșiși, în beneficiul lor și nu pentru a le face pe plac altora.

În ceea ce privește al doilea punct, în care s-a acordat atenția studiului, nu putem nega că îmbătrânirea este un alt aspect care ar putea îngrijora profesorii de educație fizică, iar într-o anumită măsură societatea așteaptă mai mult de la un profesor de educație fizică.

Profesorii de educație fizică, care au participat la studiu, au arătat o mare îngrijorare cu privire la îmbătrânire, în ciuda faptului că sunt relativ tineri (peste treizeci de ani) și anume că, potrivit acestora, corpul este un factor important și care îi diferențiază de restul colegilor lor de profesie. Profesorii de educație fizică trebuie să rămână calificați și, din păcate, abilitățile se înrăutățesc iremediabil odată cu vârsta.

Astfel, participanții sunt îngrijorați că nu se potrivesc cu profilul atunci când sunt mai în vârstă. Ei cred că va fi mai dificil să predea educația fizică dacă și-au pierdut capacitatea fizică de a servi drept

model pentru elevi și nici măcar elevii nu vor lua în serios sfaturile profesorului.

Deci, deși este considerată în general un lucru bun, nevoia de a fi în permanență în formă poate fi problematică pentru profesorii de educație fizică, nu numai atunci când se compară cu ceilalți, ci și atunci când privesc înapoi la versiunile anterioare, când erau mai tineri și mai pricepuți... Nu este de mirare că, pe măsură ce îmbătrânesc și se confruntă cu limitări corporale, încrederea și profesionalismul profesorilor de educație fizică pot fi în pericol.

Se așteaptă ca profesorii de educație fizică să fie modele pentru elevi prin acțiunile și aspectul lor. Din acest motiv, în multe ocazii, ceea ce se așteaptă de la ei ar putea fi în detrimentul profesorilor de educație fizică înșiși, deoarece aceștia ar trebui să fie obligați să respecte anumite standarde de frumusețe.

Participanții au considerat că există unele cerințe necesare pentru a stabili o coerență între ceea ce urmează să fie predat și aspectul lor fizic, considerând că dacă au un fizic bun vor avea mai multă credibilitate. Așa consideră că ar trebui să dea exemplu și să servească drept modele. Pentru asta trebuie să fie în formă, să încerce să rămână sănătoși și cu anumite abilități care să permită măcar demonstrațiile exercițiilor în clasă.

Participanții, care studiau pentru a fi profesori de educație fizică, au considerat că ar fi inadmisibil ca un profesor de educație fizică să fie supraponderal. Erau îngrijorați și de îmbătrânire, astfel încât să își poată practica profesia în viitor.

Oboseala datorată cerințelor fizice ridicate ale orelor a fost o altă preocupare a acestor profesori, care au considerat că predarea educației fizice

este mai solicitantă decât predarea altor discipline la clasă.

Aceștia justifică acest lucru spunând că profesorul de educație fizică trebuie să fie atent la elevii în continuă mișcare, având grijă să nu se producă accidente sau abateri.

În plus, acești profesori de educație fizică trebuie să facă față vremii (care nu este întotdeauna cea mai potrivită) și, de asemenea, utilizării și strângerii materialelor. Acest lucru face ca profesorii de educație fizică să fie în continuă mișcare în timpul orelor, ceea ce îi face mai pretențioși decât la restul materiilor. Și asta constă în faptul că, controlând elevii în timp ce practică educația fizică, poate deveni foarte epuizant și stresant. Așa se face că mișcarea continuă a profesorilor de educație fizică în timpul orelor a depășit așteptările pe care le aveau cursanții despre profesie.

Alte aspecte care îi preocupă pe profesori au fost lipsa capacității de a efectua corect orice mișcare și, într-o măsură mai mare, leziunile și durerile, care pot constitui un mare obstacol în cariera profesorului, determinându-i chiar să lucreze suferind de durere sau frică, putând să se înrăutățească sau să nu mai fie apt pentru această profesie.

Scopul acestui studiu a fost acela de a examina dacă apariția profesorilor de educație fizică a afectat nivelurile de activitate fizică efectuată de elevi (prin măsurarea pașilor cu pedometrele).

Deci, fizicul unui profesor de educație fizică contează sau nu?

Un alt element asupra căruia au concentrat atenția a fost „Profesorul pare să fie bine din punct de vedere fizic”. Cu această ocazie, elevii cărora li s-a predat de către profesorul „apt”, au obținut un

punctaj mai mare decât cei care au avut ca profesor pe cel aparent supraponderal. Aceasta înseamnă că, într-adevăr, elevii percep starea fizică a profesorului, deși, așa cum am menționat mai înainte, nu o iau foarte mult în considerare.

Deși este și adevărat că li s-au arătat două imagini diferite (una a unui profesor „apt” și cealaltă a unui profesor supraponderal) și au fost întrebați: „Cât de competent crezi că este acest profesor de educație fizică?”

S-a demonstrat că profesorul care era mai bun din punct de vedere fizic a fost considerat mai competent, ceea ce ne face să credem că există o anumită părținare cognitivă către supraponderalitate, deși acest lucru nu a fost demonstrat în rezultatele pași/minut. Și acest lucru ar putea fi explicat având în vedere că există mai multe variabile de influență asupra nivelului de activitate fizică a elevilor.

O altă posibilă variabilă de luat în considerare ar fi activitatea care se desfășoară, deoarece dacă activitatea în sine provoacă distracție și le place, elevii vor participa cu mai mult interes și se vor mișca mai mult (vor fi activați în programa de educație fizică care le plac mai mult sau mai puțin).

Concluzii:

Aspect fizic bun: + Credibilitate/profesionalism. Cel mai bun model de urmat. Adoptarea mai bună a obiceiurilor.

Existența **părținirii cognitive** în apariția supraponderală.

A avea un fizic bun va fi un **avantaj**, deși nu neapărat **esențial**.

Există și **alte variabile importante** (mișcarea profesorului, activitatea, condiția fizică a elevului etc.).

Nevoie de **mai multe cercetări** (inclusiv posibile perspective).

BIBLIOGRAFIE: Olteanu Mădălin - EDUCAȚIA FIZICĂ, SPORTUL și CULTURALITATEA în ROMÂNIA (extras din chestionarul în baza căruia s-a realizat lucrarea de dizertație - Facultatea de Științe ale Mișcării, Sportului și Sănătății (Universitatea din BACĂU)

PROFESORUL... O CALE SPRE ETERNITATE

Guțu Adela, Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, Mizil

A fi sau a nu fi profesor? Aceasta a fost întrebarea care m-a călăuzit încă din primii ani de școală.

Eram în clasa a V-a, când descopeream tainele istoriei și mi-am zis: „Vreau să mă fac profesoară de istorie!”. Citeam mult, citeam cu plăcere și mătușa mea, profesoară de istorie, îmi aducea tot mai multe materiale interesante de parcurs, bineînțelese adaptate vârstei. Însă ceva s-a rupt, a dispărut și în locul istoriei s-a cuibărit și a rămas până azi, limba și literatura română.

De atunci, am știut că asta vreau...

Ca să ajung unde sunt azi, pot spune că am fost binecuvântată de Dumnezeu cu oameni deosebiți și momente unice care au făcut ca această alegere să fie una simplă, naturală.

Dascălii de odinioară mi-au inserat dragostea pentru limbă, pentru literatură, pentru frumos și, poate cel mai important, pentru dăruirea sădită în munca cu copiii.

Însă ce pot spune de azi, despre acum? Acum, mă aflu în fața a sute de elevi, de foști elevi care sunt mărturii vii a tot ceea ce am fost, sunt și voi fi... Să fii dascăl e o alegere unică și specială. Nici acum nu știu clar dacă eu am ales această meserie sau ea m-a ales pe mine!? Uneori, mă întreb dacă e, într-adevăr, o meserie sau o menire?! Și, totuși, nu oricine poate să fie dascăl! Pentru acest fapt, că sunt ceea ce sunt, mă simt chiar mândră!

A fi dascăl e o artă... o artă pură prin care sapi, cercetezi, modelezi, sculptezi, desenezi, pictezi într-un fel aparte, cu mintea și sufletul pline de căldură și înțelepciune, cu gândul că lumea va fi mai frumoasă. Scriind aceste rânduri, realizez cât de complexă e această „meserie”! Ar fi fost simplu să spun că a fi profesor înseamnă să îi înveți pe alții (în condițiile în care, după unii,

cuvântul „a învăța” nu are conținut). Însă nu e doar atât... e mult mai mult!

Să ne imaginăm un început frumos de primăvară! Soarele îndrăzneț scrutează imensele câmpii verzi. Verdele crud încearcă să își țină capul sus, spre lumină. Mugurii timizi adulmecă aerul proaspăt în care persistă ceva misterios. Își deschid ochii, cercetează și le place ceea ce văd și simt. Nu durează mult și chiar ei înmiresmează tot în jurul lor. Sunt colorați, sunt diferiți, dar au ceva în comun: dorința de a fi mai frumoși, mai înmiresmați. Cu timpul, vine vara, toamna și ei iau alte forme, sunt mai maturi și împărtășesc cu alții experiențele lor, iar în urma lor vin alți muguri, care duc mai departe, perpetuează o viață și încă o viață, clădind ceea ce au fost educați să facă. Și toate acestea sub lumina soarelui... Așa îl văd eu pe un profesor: un soare puternic care, în tăcere, călăuzește și se bucură de tot ce îl înconjoară.

Imaginați-vă cum ar fi această lume fără soare, fără acel soare care ne unește pe toți și ne păstrează mereu ochii spre el, spre lumina-i caldă, spre cunoaștere:

„Mă-nchin la soarele-nțelept,
Că sufletu-i fântână-n piept,
Și roata albă mi-e stăpână,
Ce zace-n sufletul-fântână.” (Ion Barbu, „Riga Crypto și Laponia Enigel”)

DASCĂLI, CREATORI DE FRUMOS

Prof. Răducanu Cristina Mariana - Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, Mizil

Termenul „dascăl” a căpătat noi semnificații ca urmare a schimbărilor permanente din învățământ, semnificația inițială având o adevărată însemnătate pentru cel care deținea această titulatură. Era atribuită acelei persoane care avea ca principal scop instruirea și educarea tinerilor, formarea acestora pentru viitor, o profesie care aducea mulțumire și

satisfacție cadrului didactic atunci când copilul reușea să parcurgă pașii necesari, această „înflorire” fiind de fapt adevărata răsplată.

Învățător, profesor sau chiar educator, dascălul este persoana care îi învață pe elevi să fie mai presus de toate oameni, cum să vorbească, să pășească, să privească cu optimism înainte, să găsească cea mai bună cale pentru a reuși, să respecte, să ofere pentru a putea la rândul lor să și primească, să valorizeze orice experiență din care să preia ce este mai bun. Atunci când elevul este conștient că pentru a ajunge la destinație este nevoie să învețe, să se ambiționeze, va reuși să vadă în dascălul său mai mult decât un profesor, un model, un mentor care îl va ghida în devenirea sa.

Uneori, un zâmbet, o încurajare, o mângâiere sau chiar o dojană au schimbat în bine destinul multora dintre noi, reușind astfel să vedem în profesorii noștri, oameni în fața căroră ne-am aplecat privirea, în semn de respect și mulțumire. Îmi amintesc cu drag de acești dascăli care mi-au marcat destinul, unii, determinându-mă să mă ambiționez și mai mult pentru a dovedi că pot, alții mi-au indus încrederea că pot face orice și pot studia și domenii la care doar visam. Le port un respect deosebit și le mulțumesc pentru ceea ce sunt eu astăzi, începând cu profesorii din gimnaziu, apoi celor din liceu și nu în ultimul rând, celor care m-au îndrumat în facultate. E uimitor să ai norocul să găsești asemenea dascăli care îți ofere sprijin, să te îndrume și să contribuie la formarea ta ca om! Să mai devii și tu dascăl, cred că asta reprezintă cea mai mare mândrie a mentorilor noștri. Cred că stă în puterea fiecăruia să își creioneze destinul, însă când ai și un profesor care îți fie alături, să te ghideze

sau pur și simplu să te inspire, atunci drumul parcurs pare mai frumos și fără prea multe obstacole.

Elevul de azi este într-o permanentă căutare. Într-o lume a diversității și a schimbărilor permanente, este dificil să încerci să descoperi pasiunile elevilor, ceea ce îi motivează să meargă mai departe. Uneori ai surprize și descoperi că mai există elevi pasionați de citit, de rezolvat probleme dificile care să îi ambiționeze enorm, elevi care să fie siguri că viitorul lor nu va fi o necunoscută. Mândria de a avea astfel de elevi depășește tristețea că nu ai reușit să îi antrenezi pe toți. Și totuși speranța există. Orice ar urma, dorința de a educa, de a forma OAMENI încă există, mai presus de presiunile părinților, ale unei societăți care parcă și-a uitat valorile în anumite momente. Ne agățăm de speranța că vremurile care vin nu vor fi atât de tulburi încât să ne pierdem esența de dascăli, că vom insista cu aceeași ardoare cu care și noi am fost conduși pe acest drum al cunoașterii. Nu vom uita că rolurile pe care le avem de îndeplinit sunt multiple. Elevii ne percep nu doar ca pe niște profesori. Pentru ei suntem și părinți atunci când îi consolăm, când îi sfătuim, când le ștergem lacrimile sau îi încurajăm cu zâmbete și mângâieri. Suntem și consilieri atunci când rezolvăm problemele apărute în cadrul grupului, când încercăm să le insuflăm adevărată pasiune la grup. Suntem și actori, acționând diferit față de cum simțim, pentru a da copilului șansa de a continua, rămânând calmi în fața situațiilor tensionate, exprimând ceea ce elevii chiar au nevoie să audă. Peste ani descoperim că suntem și mentori pentru ei, unii urmând meseria noastră, alții vizitându-ne pentru a-și exprima recunoștința pentru tot ce le-am oferit.

Meseria de dascăl implică numeroase responsabilități, insesizabile inițial. Dascălul este un profesionist care se ocupă de instruirea și educarea copiilor, într-un anumit domeniu. Este un rol important în societate deoarece

responsabilitatea acestuia e de a forma mintea și caracterul copiilor, de a le oferi cunoștințele necesare, de a le forma abilități și competențe pentru a deveni cetățeni responsabili și productivi.

PROFESORUL MODERN

Prof. Înv. Primar: Spulber Ana-Maria - Școala Gimnazială Ing. Gh. Pănculescu

În societatea tradițională, valorile promovate de școală erau: ascultarea, disciplina, supunerea față de profesor. Cadrul didactic avea o poziție privilegiată în câmpul școlar, spre deosebire de elev, văzut drept obiect pasiv al procesului de învățământ.

Putem spune despre profesorul tradițional că este:

- sursă de informații și actor principal;
- centrat pe manual;
- coordonator al activității grupurilor de elevi;
- creator de reguli pe care le impune

Aceste coordonate se modifică însă în școala modernă, care pune accent pe alte valori, cum ar fi cooperarea, competiția pozitivă și inițiativa proprie. Un factor-cheie ce diferențiază învățarea tradițională de cea modernă, cuprinde înclinația spre ajustarea ritmului de predare, dar și a abordării didactice, pentru a se potrivi nevoilor specifice pe care le prezintă fiecare elev. În locul unei structuri tradiționale, care este mai rigidă, noua structură caracterizată prin inovație și conectivitate, captează atenția cursanților prin subiecte și experiențe de actualitate.

Chiar dacă punem sau nu copilul și interesele sale pe primul plan, rolul educației este același, de a „îmblânzi” și „umaniza” copilul astfel încât să fie pregătit să intre în lumea adulților.

Profesorul tradițional trebuie să cedeze locul unui profesor nonstandard, edutainer (profesor bufon, șarlatan, profesor-spectacol).

Edutainer: relevă competențele profesorului tradițional asociat cu artele spectacolului stradal.

El înțelege cât de important este rolul pe care cultura îl joacă în modelarea vieților noastre și încearcă, prin intermediul acestora, să ofere educație copiilor.

Trăsăturile edutainerului:

- manifestă cei trei R: respect, relaționare și responsabilitate;
- este stăpân pe propriul conținut, competent;

- este bine pregătit, organizat;
- are o educație relevantă, aplicabilă în lumea reală, practică;
- este entuziast, pasionat de educație;
- este abordabil, amical, disponibil;
- este preocupat de reușita elevilor;
- are simțul umorului;
- este cald, blând, transparent;
- deține controlul și interacționează bine cu audiența;
- asigură un climat cald în clasă;

Chiar dacă aceste caracteristici aparțin și profesorului tradițional, se consideră că eduteinerul, cel care înțelege lumea spectacolului, este cel mai în măsură să pregătească copilul pentru a deveni un consumator educat.

El este cel care susține diversitatea și respectă particularitățile individuale ale elevilor, ajută elevii să-și construiască propriile identități punând accent pe formarea spiritului, nu a competențelor. Se axează pe participarea elevilor la producerea cunoștințelor și nu pe transmiterea acestora;

Empatizează cu elevii, îi ascultă, joacă un rol social în care trebuie să fie capabil să dea sfaturi, îndrumări. El redefineste autoritatea ca autoritate coparticipativă în care relația profesor-elev se bazează pe încredere mutuală.

Pentru a fi un profesor bun este necesar să fii un actor bun în sala de clasă, pentru a putea transmite elevilor emoția și dorința de a afla mai multe despre un anumit conținut. Este important modul în care profesorul reușește să stimuleze curiozitatea și să mențină interesul elevilor în a trăi bucuria descoperirilor personale. Prin modul în care comunică, folosind metode și tehnici adecvate pentru

a stimula creativitatea, profesorul poate atrage interesul, curiozitatea și dorința de cunoaștere. Entuziasmul profesorului este cheia pentru

O învățare autentică în școală. Acest lucru încurajează interesul, menține atenția și atitudinea pozitivă.

Un profesor ideal are un caracter integru. El nu va învăța integritatea dacă singur nu o va trăi. Deseori, oamenii învață mai mult prin propriul exemplu, decât prin cuvinte. În cazul în care vorbele nu coincid cu faptele sale, niciodată nu va fi ascultat. Un profesor are autoritate doar în cazul în care vorbele lui coincid cu faptele lui. Elevii sunt cei mai buni critici, ei vor observa neconcordanța și aceasta îi va dezgusta.

Profesorul este un autodidact. El este implicat într-un proces continuu de învățare. Un profesor bun este un elev bun, prin aceasta el dă exemplu elevilor săi și îi încurajează să depună un efort pentru a învăța. Se pare că unii, din cauza grijilor ce se pot acumula în viața lor, renunță să mai învețe. Cine nu învață – se plafonează. Poate în fața elevilor profesorul va face față, însă atitudinea sa față de elevi se va schimba: va deveni mai iritat din lipsa de cunoaștere a elevilor și nu va mai avea răbdare să-i învețe.

Profesorul găsește valoare în fiecare elev. Prin aceasta el nu critică elevii și nici alți profesori. Expresia „Scopul scuză mijloacele” nu face parte din motto-urile sale. Chiar dacă elevii nu sunt la nivelul așteptării profesorului, aceasta nu este o piedică pentru a investi în ei și a-i face să respecte cunoștințele.

O motivație crescută a elevului în învățare influențează în mod direct rezultatele educaționale, performanța sa.

Bibliografie:

1. Stan, Emil. (2021). Managementul clasei și nativii digitali, Institutul European

PROFESORUL

Ștefănescu Violeta-Elena - Liceul Tehnologic Agricol Bărcănești

Enache Aurel - Liceul Tehnologic „Lazăr Edeleanu”, Ploiești

Motto: „Spune-mi și voi uita. Predă-mi și-mi voi aminti. Implică-mă și voi învăța,,

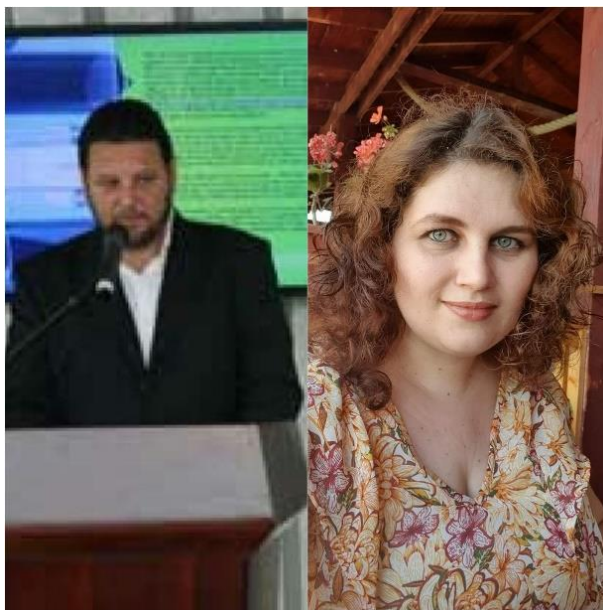
Benjamin Franklin

Primul profesor al omului este mama. Mama te educă, te învață, te sfătuiește. Mama îți transferă toate informațiile inițiale care te vor ajuta în primii ani de viață. Astfel, copilul învață lucrurile esențiale necesare drumului în lume. Evoluția firească ne îndreaptă către următorul nivel: ȘCOALA. Astfel, școala devine următorul prieten, scop, plan. Școala este cea care te ajută să înțelegi, să cunoști lumea și viața. Pașii în școală îți sunt călăuziți de dascăli cu răbdare și perseverență. Rolul profesorului este nu numai de a te învăța, ci și de a te pregăti pentru aventura ce te așteaptă: VIAȚA.

Cuvântul „profesor” provine din limba latină, unde înseamnă professor („mărturisitor”), din verbul prōfiteor („a profesa, a mărturisi”). Astfel profesorul nu este numai persoana care te învață, ci cea care te ajută prin exemplul propriu să înțelegi.

Primii pași în școală sunt cei mai importanți deoarece ei îți oferă prima imagine asupra noului loc. Prima întâlnire cu „Doamna,, , prima recreație, primul coleg de bancă, primul impact cu școala sunt unice și rămân în mintea piciului pururi.

Din cele mai vechi timpuri educația a fost considerată un bun necesar. Instituția Școala împreună cu Biserica reprezentau cele mai importante instituții ale statului, de o importanță deosebită. Numai un om educat, „școlit,, putea să atingă anumite culmi intelectuale și astfel

putea face parte dintr-o clasă socială superioară.

Profesorul trebuie să fie bun și rău, exigent și docil, trăsnit și serios în același timp. Un profesor trebuie să știe să își cucerească elevii prin vorbă și prin fapte. În ultima perioadă, profesorul trebuie să aibă abilitatea de a se modela, de a învăța, de a se cunoaște și recunoaște. Abilitatea de a renaște din mediul cărților în mediul calculatoarelor, tabletelor este o calitate aparte a acestui om numit profesor. Scopul lui este de a transmite informații, de a se asigura că informațiile transmise sunt înțelese indiferent de canalul prin care o face: la catedră, în sala de clasă sau online la calculator. Profesorul învață mereu, cercetează și se implică.

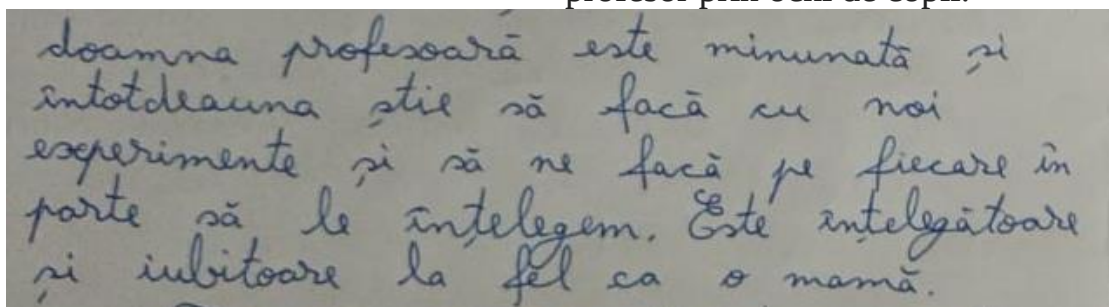
Zilnic, elevii primesc lecții de la profesori și profesorii de la elevi. Noua generație ne surprinde mereu cu inovație, creativitate și suflu de nou. A fi un profesor bun înseamnă a ști să preiei, să șlefuești și să formezi. O piatră neșlefuită este doar o piatră, dar o piatră pusă la temelia unei case, va forma un imperiu. Poți lua o carte din bibliotecă să o citești,

primul pas l-ai făcut, dar cine îți explică ce nu ai înțeles, care este ideea cărții, sub pagini stă de fapt o durere, o bucurie, o emoție? Aceste lucruri îți sunt explicate pe înțeles doar de EL, profesorul tău.

A fi profesor nu este o meserie, este o vocație. Munca unui profesor nu se termină la sunetul clopoțelului, ea se

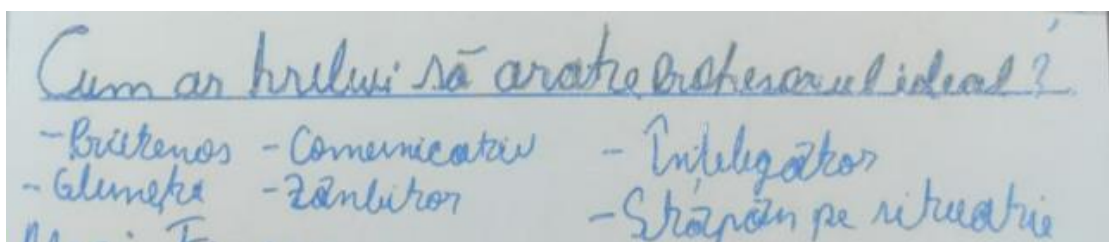
continuă cu proiectarea următoarei lecții pe înțelesul elevului.

Ca profesor te întrebi: oare noțiunile transmise au fost înțelese pe deplin? Și atunci este momentul în care feedbackul cules de la elev este nu numai important, ci și esențial. Mai jos sunt câteva declarații ale elevilor: cum arată un profesor prin ochi de copil.

doamna profesoară este minunată și întotdeauna știe să facă cu noi experimente și să ne facă pe fiecare în parte să le înțelegem. Este înțelegătoare și iubitoare la fel ca o mamă.

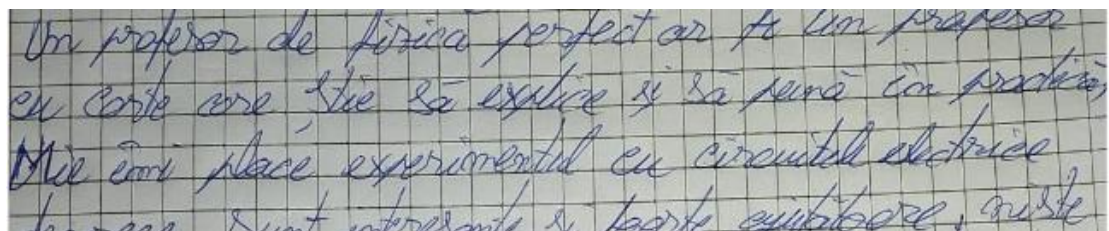
Roxana (elevă în clasa a VII-a)

Cum ar trebui să arate profesorul ideal?

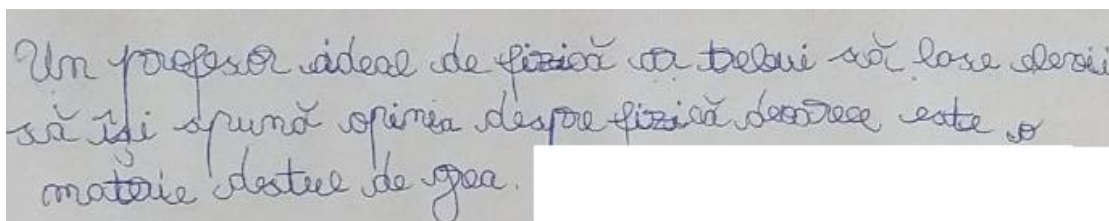
- Bratenos
- Comunicativ
- Înțelegător
- Glumește
- Zămbitor
- Știe să rezolve orice situație

Karyna (elevă în clasa a VI-a)

Un profesor de fizică perfect ar fi un profesor cu care creșterea să explice și să practice în practică. Mă interesează experimentul cu circuitele electrice. Sunt interesat de toate experimentele, multe.

Angelo (elev în clasa a VII-a)

Un profesor ideal de fizică ar trebui să aibă oarecând să își spună opinia despre fizică deoarece este o materie destul de grea.

Mihaela (elevă în clasa a VII-a)

Ca elev îmi doresc ca profesorul meu ideal să se joace mai mult cu noi, să folosească materiale diverse sau jocuri de știință aplicată, să ne explice totul prin experimente simple sau filmulețe, să mergem în natură și să observăm împreună fenomenele sau aplicațiile practice ale principiilor fizicii.

Cu profesorul meu ideal aș vrea să reproducem , de exemplu, dispozitivul lui Ferraris cu care a explicat principiul câmpurilor magnetice sau să facem puțină dezordine în clasă , scufundând în ligheane diverse obiecte pentru a striga si noi: EVRIKA.

Acum în clasa a VII a pot să afirm că Fizica nu este doar o materie din orar, ci este un miracol, este tot ce ne înconjoară.

Mădălina (elevă în clasa a VII-a)

Eu cred că m-am vădeea cu o altă doamnă de fizică în afara de dumnea voastră . Deci cred că sunteți doamna ideală pentru mine .

Daria (elevă în clasa a VII-a)

Simți că ai reușit atunci când la bibliografia unui referat sau proiect ai fost inclus, TU, ca profesor:

Pentru tot ce am scris mai sus , m-am inspirat din:

- "Arhimede și mașinile lui de razboi" - Luka Novelli, editura Litera-Bucuresti, 2020
- "Tesla și mașina cu energie cosmică" - Luka Novelli, editura Litera-Bucuresti, 2020
- "Edison , omul care a inventat viitorul " - Luka Novelli, editura Litera-Bucuresti, 2020
- Fizichim.ro
- Caietele mele de Fizică
- Orele de Fizică de la clasă

Exemple de bune practici

DASCĂLUL-ANTENĂ (DE EMISIE) ȘI RECEPTOR

Bădicioiu Laurențiu - Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, Mizil

Poate fi un profesor fascinant? Da, rar. La fel de rar cum pot fi și părinții străluciți, ca să recurg la titlul cărții celebrului medic brazilian Augusto Cury, „Părinți străluciți, profesori fascinanți”. „Ecuția” învățământului și a educației nu poate avea o soluție progresistă fără aceste două fețe complementare ale aceleiași monede, combatanți în linia întâi ai „bătăliei” pentru educație (părinți și profesori), mai ales în contextul noilor tehnologii și al noilor provocări.

Există oare un prototip de dascăl care traversează istoria sau o rețetă pentru a obține învățătorul perfect? Nici vorbă! Societatea este mereu în schimbare, iar industrializarea 4.0/digitalizarea 2.0 schimbă foarte mult paradigma a ceea ce înseamnă a fi un dascăl adaptat și eficient în lumea de azi, a hipertehnologiei. Au existat însă dascăli excepționali menționați în diverse surse chiar și în perioade foarte îndepărtate de societatea modernă, în antichitate, de pildă. Așadar, pilonii unei învățături și ai unei educații reușite nu s-au născut azi.

Păstrând această simbolistică, să începem cu fundația construcției. Mai întâi, un bun dascăl este competent, stăpânind cunoștințe de specialitate, dar și competențe metodice și psihopedagogice. Apoi, pentru realizarea unei reale și eficiente comunicări didactice profesorul nu se limitează la simpla expunere, la un discurs de tip expozitiv, cu date și informații riguroase, ci le îmbracă într-o formă atractivă. Ce înseamnă această formă atractivă? Știm că audio-vizualul, prin concretizare (culori, sunete, imagini în mișcare etc.) reușește să contribuie substanțial la procesul de învățare,

înțelegere și memorare pe loc sau ulterioară. De aceea, în oricare dintre aceste momente didactice, dascălul contrapuntează cu elemente de natură audio-vizuală pentru a-și construi lecția de predare sau chiar în momentele de evaluare. Pandemia de Covid 19 a reprezentat un element de *forță majoră* grație căruia am fost nevoiți să găsim metode didactice de natură digitală, din care audio-vizualul nu putea lipsi. Astfel, s-au realizat softuri specifice, materiale digitale, audio-video etc. care au fost decisive în atingerea obiectivelor la aproape toate disciplinele. Pandemia s-a sfârșit, dar am păstrat unele modalități prin care atenția elevilor și implicarea lor (activizarea clasei) sunt în partea de sus a scalei eficienței și progresului. Aici intervine logistica de care dispune instituția școlară: laptop-uri, proiectoare, ecrane de proiecție, smart table, ecrane tv etc. Metodele de predare în care se folosesc și resurse de tip software, PowerPoint, materiale audio-video presupun ca școala să fie tehnologizată, presupun ca fiecare clasă să dispună de tehnologie care să permită folosirea acestor metode moderne care captează, cum spuneam, mult mai mult atenția elevilor și, prin aceasta, contribuie la eficientizarea orei de curs și la creșterea plăcerii elevilor de a fi prezenți și a se implica chiar în acest moment didactic al predării-învățării.

Pe de altă parte, resursa umană, dascălul, poate „sfîinți” locul, cum se spune. Se vorbește, în acest sens, despre dascălul charismatic, caracterizat printr-o prezență agreabilă, având mereu zâmbetul... la purtător, relaxat, cu simțul

umorului, dispus să glumească (prin „restartarea” minții elevului, plictisit de prea multă informație și concentrare) dacă aceasta ajută procesul didactic și elevul redevine atent și interesat de lecția predate, despre dascălul care-și lasă (dar ce greu este...) grijile la ușa clasei.

În plus, un dascăl care-și iubește meseria caută mereu noi posibilități de formare, de perfecționare, urmând cursuri care contribuie cu adevărat la creșterea calității orei, a atitudinii acestuia față de elevi, colegi, părinți, la eficientizarea și, nu în ultimul rând, cum am mai spus, la un grad de atractivitate mai ridicat, sporind astfel atenția discipolilor.

De fapt, profesoratul este o relație bipolară, care are ca obiectiv învățarea și educația învățăcelului și, prin acestea, conturarea și formarea personalității copilului și a adolescentului pentru întreaga sa viață. A fi un bun profesor presupune, câteva condiții *sine qua non*: capacitatea de a asculta, de a relaționa cu ușurință, de a fi asertiv și, mai ales, de a oferi din cunoașterea și expertiza sa celuilalt, dornic să le primească. Mai mult decât atât, profesorul trebuie să fie flexibil, să fie un bun observator al educabililor pentru a putea identifica modurile în care poate aplica diferențiat, în funcție de elev, metodele didactice pentru atingerea scopului educației și a instrucției „învățăcelului”.

Este de domeniul evidenței că profesorul trebuie să lucreze și să respecte întotdeauna, în mod fundamental, planul de învățământ și programele școlare. Pe de altă parte, există și resurse operaționale, ale profesorului și ale elevului: manualele școlare, auxiliarele, softurile educaționale etc. Ține de măiestria profesorului să armonizeze toate aceste documente normative, care trebuie

respectate pentru ca astfel finalitatea actului instructiv-educativ să aibă uniformitate și să fie corelată cu examenele de final de ciclu, cum ar fi cel de Evaluare națională, după absolvirea clasei a VIII-a, și cel de Bacalaureat.

Ar mai trebui evidențiat și riscul dovedit că, după o carieră îndelungată, poate apărea la cadrul didactic atitudinea de autosuficiență, care este foarte periculoasă și are efecte negative asupra procesului instructiv-educativ, deoarece profesorul „atins” de această meteahnă nu mai simte nevoia să învețe, să fie la curent cu noutățile științifice din domeniul predat sau cu cele metodico-didactice. Din această cauză, profesorul nu se mai poate adapta la lumea în permanentă schimbare care, în ultimii 20 de ani și mai ales în ultimii doi ani (în timpul pandemiei), a restructurat viziunea asupra rolului pe care tehnologia îl poate avea și trebuie să-l aibă în domeniul educației și învățământului. Un elocvent exemplu este telefonul de tip „smartphone”. Considerat înainte de pandemie un inamic al concentrării elevului în timpul procesului educativ-instructiv, fiind și interzis în timpul orelor, a devenit instrumentul numărul unu pentru realizarea orelor online, pentru a trimite elevilor materiale, teme de făcut sau pentru ca elevii să își facă temele și apoi să le „urce” pe diverse platforme. Este evident, s-a demonstrat, că predarea, învățarea și evaluarea, ca să nu mai vorbim de educație, au avut de suferit.

În fond, ce înseamnă să stăpânești arta de a fi profesor? Înseamnă înainte de toate „arta de a te pune la dispoziția copiilor, de a simpatiza cu ei, de a le înțelege universul, de a le sesiza interesele care îi animă”, afirmă M. A. Bloch (1968). Pentru a putea contribui mai eficient la

educația și învățarea elevilor, dascălul trebuie să dispună de empatie, să găsească drumul spre inima copiilor, să fie capabil să genereze emoție și simpatie, să-i privească pe elevi cu bucuria celui care știe că poate contribui decisiv la înfrumusețarea personalității acestora și la transmiterea de cunoștințe și, mai ales, de competențe care să-i pregătească într-adevăr pentru societatea din viitorul lor apropiat.

El și doar el, dascălul, poate face ca ora de predare sau alte momente ale procesului didactic să fie agreabile, să aibă loc într-un mediu afectiv, netensionat, sigur. Profesorul poate transmite și convinge elevii că a lucra în echipă este esențial (ceea ce nu prea face parte din educația noastră de mici copii, fiind stimulate mai degrabă

individualismul și competiția) atunci când îți propui să realizezi proiecte complexe, cu multe ținte de atins. De aici cooperarea, schimbul de idei, fair-play-ul, întrajutorarea, calități care mai târziu se vor transforma în competențe foarte apreciate locul de muncă.

În concluzie, dascălul, pentru a fi unul (măcar) de succes (al lui și al elevului), dacă nu poate fi fascinant, cum scriam la început, atât pentru el cât și pentru cei pe care-i educă, trebuie să fie mereu „pe val”, updatat și dornic de perfecționare, cu „antenele” mereu calibrate la statusul societății către care se îndreaptă cel pe care l-a instruit și educat pentru ca acesta să fie pregătit să se integreze în societate făcând ceea ce-i place, dar făcând asta cu pricepere și competență.

PORTRET DE DASCĂL

Prof. dr. Elena Luminița Burlacu

Este foarte ușor să faci portretul-robot al dascălului-mentor ideal. Este suficient să trasezi cu tușe timide, desenate cu modestie, toate calitățile pe care știi că le ai sau că le-ai dobândit în timp și să schițezi determinat, cu tușe îngroșate și pline de emoție, toate idealurile spre care tinzi. Portretul va fi minunat, va fi perfect, dar va fi REAL? Există mentorul perfect, altfel decât ca un ideal spre care urcăm permanent, altfel decât ca un luceafăr care să ne inspire în momentele grele? E, de asemenea, ușor să ne mințim că, dacă ne-am propus să fim dascălul ideal, chiar suntem.

Așadar, dacă mă veți întreba dacă am găsit dascălul-mentor perfect, vă voi răspunde cu „da” și „nu”, în același timp. Da, au fost momente când o fațetă a minunatului poliedru care este personalitatea umană a sclipit într-un mod

fascinant, dându-i câte unuia dintre profesorii mei o aureolă ca de sfânt: onestitatea unuia, pasiunea profesională a altuia, căldura sufletească, inteligența, darul comunicării, altruismul, talentul didactic, cultura, umorul și alte laturi prin care profesorii mei m-au încântat. Nu, pentru că nu le-am găsit pe toate cumulate în aceeași persoană. Ar trebui să fiu dezamăgită că nu am întâlnit mentorul perfect? Ar fi corect să pretind de la un singur om toate aceste calități? Răspunsul la ultima întrebare este iarăși „da” și „nu”. Da, este corect să pretind de la mine însămi toate acestea, fiindcă reprezintă un ideal și este firesc să-mi doresc să fiu tot ce aș putea, omenește, să fiu. Nu, fiindcă nu poți pretinde unui alt om să fie tot ce ți-ai dori tu.

De aceea cred că mentorul perfect este cel care știe să fie ce trebuie să fie

pentru discipolul lui în clipa când acesta are nevoie. Cel ce ia chipul care îl inspiră, care îl motivează, care îl corectează chiar, care îi trezește. Nu cred că există o rețetă pentru a crea mentorul perfect, deoarece el nu are o existență de sine stătătoare. Dacă ar fi așa, ar fi o existență inutilă. El există numai în relația cu celălalt, cu discipolul lui. Calitățile sale se dovedesc numai în interacțiunea cu elevii lui, cu sufletele pe care trebuie să le atingă cu lumina și căldura propriului suflet. Portretul mentorului nu poate fi făcut decât de cel care îl privește. Este singurul portret adevărat. Nu există autoportret. Autoportretul este o schiță doar, o oglindă care poate fi amăgitoare, atâta timp cât chipul pe care-l arată nu este recunoscut de alți ochi, de alte persoane care să spună: „Acesta ești tu!”. Este adevărat că noi ne cunoaștem mai bine decât ne pot cunoaște alții, dar calitățile de dascăl nu există cu adevărat decât dacă sunt văzute

de ceilalți. De altfel, știința și filozofia au avansat ideea că nicio realitate nu există dacă nu este observată. Dascălul-mentor se naște prin observatorul lui, discipolul, și nu există în afara câmpului observației acestuia.

Poate unii dintre noi acceptăm această idee, dar ne victimizăm spunându-ne că „ne-au murit laudătorii”, că nu mai există observatorul atent al fenomenului care suntem noi, că elevii de astăzi nu mai au capacitatea de a aprecia calitățile noastre. Este doar o ispită: aceea de a ne îndepărta de adevărul că profesia noastră este absurdă dacă nu se raportează la ei, la copiii, la adolescenții, la tinerii noștri. Ceea ce contează pentru vocația noastră este doar ceea ce pot observa ei, ceea ce ajunge la ei din tot ce oferim noi. Restul este risipă.

Cât este de important să avem feedback-ul elevilor noștri? Pentru mine este vital. Îmi confirmă că exist.

PROFESORUL – UN BINE FOARTE NECESAR

Prof. Niculae Maria Cristina - Școala Gimnazială „Andrei Nicolescu-Păcureți”, loc. Păcureți

„Singuri putem face atât de puțin, împreună putem face atât de multe.”
(Keller Helen)

Se spune că profesoratul este meseria fără de care nicio altă meserie nu ar exista. Într-adevăr, copiii sunt ghidați de la primii pași în școală până la terminarea unei facultăți și nu numai. Cu emoție, cu muncă asiduă, cu seriozitate din ambele părți, profesor și elev, fiecare își croiește drum mai ușor sau mai greu spre visele sale. Căci și profesorul își împlinește un vis la catedră, acela de a crea oameni, oameni adevărați, acela de a se depăși pe sine în fiecare zi. Educația este „ingredientul” care face diferența.

Fiecare cadru didactic este unic în felul său de a fi și de a predă. Unii mai

aspri, alții mai blânzi, unii mai comunicativi, alții mai tăcuți, unii activi, alții pasivi. Cert este că fiecare are un punct comun: dorința de a crea oameni, oameni adevărați. Fie printr-o simplă predare a lecției, fie prin realizarea de jocuri didactice și activități ludice, fie prin sfătuirea, îndrumarea copiilor care au nevoie.

Ca profesor de limba franceză, de-a lungul anilor am observat o implicare mai mare a elevilor atunci când lecțiile erau interactive, cu diversitate a materialului didactic și a metodelor de predare. Sunt preferate de elevi materialele audio-video, cântecele ocupând locul de frunte, căci prin intermediul acestora, pot intra în contact cu limba, civilizația și cultura

autentice. Când „este ca la ei”, nu ca la noi, elevii pot păși cu emoție și curiozitatea specifică vârstei în lumea gastronomiei rafinate franțuzești, în universul generației adolescente din Franța sau pot face un tur imaginar al obiectivelor turistice. Este esențial în procesul de învățare a limbii franceze ca elevul să participe activ prin descoperire, pas cu pas, prin realizarea de proiecte sau prin implicarea în diferite acțiuni care presupun utilizarea limbii franceze ad-hoc.

Copiii de vârstă școlară care studiază limba franceză sunt extrem de încântați când pot realiza proiecte și alte activități în echipă care presupun o cercetare prealabilă, cum ar fi un ghid turistic, o dezbatere despre protecția animalelor, drepturile copilului sau chiar și o prezentare (de preferat în aplicații pe calculator sau telefon, pentru că astfel elevii se simt pe un teren cunoscut) despre stilul vestimentar preferat, genul de muzică favorit sau filmele urmărite cu pasiune.

Pe de altă parte, copiii își deschid sufletele și scot la iveală sentimente profunde atunci când simt că li se acordă atenția binemeritată și atât de necesară la vârste fragede. Și simt aceasta atunci când adulților le pasă, îi ascultă, îi înțeleg și îi acceptă așa cum sunt, cu gusturile lor diferite, cu timiditatea lor sau, dimpotrivă, cu temeritatea lor, tradusă prin curajul de a se exprima liber, de a se pronunța într-o problemă. Căci copiii de azi sunt adulții de mâine. În situațiile prezentate, elevii devin mult mai cooperanți și astfel ajung să îndeplinească sarcinile propuse de profesor cu seriozitate și plăcere. Atunci când omul realizează cu plăcere o sarcină, reține mult mai ușor și mai bine informațiile. Astfel, învățătura se

transformă, din corvoadă, în plăcere, în bucurie. Elevii au nevoie să se simtă apreciați, au nevoie să avem așteptări pozitive de la ei, adică să le transmitem: „Știu că poți face asta, am încredere în tine”.

La fel de dorite și motivante sunt și jocurile didactice, fie pentru fixarea unor noțiuni de gramatică, fie pentru vocabular: *le jeu de l'oie*, *les sept familles*, *lancer la balle*, *domino*, *ghicitorile*, *șaradele*, *cuvintele încrucișate* sunt doar câteva dintre activitățile ludice la care pot lua parte cu plăcere elevii la orele de limba franceză și nu numai. Am folosit cu succes și *jocul de-a v-ați ascunselea*: un elev ascunde un obiect în clasă, un altul îl caută, iar când îl găsește formulează un scurt enunț cu numele obiectului găsit (de exemplu: *J'ai trouvé le crayon*). Acest joc se poate realiza fără deranj, dacă sunt stabilite reguli clare la începutul jocului.

În ultimii ani, am fost nevoiți să ne adaptăm unei noi forme de învățământ, și anume, învățământul on-line. Nu eram pregătiți, a fost dificil la început, mai ales pentru cadrele didactice și pentru elevii care nu aveau cunoștințele PC necesare. Încet-încet însă, fiecare s-a apropiat pas cu pas de realizarea unor lecții interesante chiar și în această formă. Ne-a venit în ajutor multitudinea de aplicații în care au fost create activități fie de către cadre didactice, fie de profesioniști în domeniul IT. De exemplu, prin aplicațiile Padlet și Linoit, poate fi realizată ușor sistematizarea lecției sau chiar un brainstorming pe diverse teme, fie la începutul lecției, fie la sfârșitul acesteia, ca feedback, inclusiv referitor la starea de spirit a elevilor în cadrul orei respective. Genially este o altă aplicație în care pot fi create prezentări interesante inserând imagini interactive. Liveworksheet și

LearningApps.org sunt utilizate pentru crearea de fișe de lucru interactive. În edupuzzle pot fi prelucrate videoclipuri ale cântecelor și nu numai, pot fi inserate exerciții în momentele cheie ale videoclipului. O platformă foarte vastă și realizată în mod profesionist este mozaWeb, cu aplicațiile mozaik și mozaBook, în care profesorii și elevii deopotrivă pot accesa conținuturi spectaculoase, sub forma videourilor sau animațiilor 3D. Educaplay este un director unde pot fi create jocuri video educaționale. Există și aplicații cu ajutorul cărora profesorii împreună cu elevii pot crea cărți, cum ar fi storyjumper sau Book creator. Lista nu se dorește a fi exhaustivă, însă cele enumerate ne pot ajuta în crearea unor lecții atractive pentru menținerea interesului elevilor pe tot parcursul procesului de predare-învățare-evaluare. Un alt aspect pozitiv este că aceste aplicații pot fi utilizate la clasă și atunci

când cursurile se desfășoară fizic, pentru un plus de interes și satisfacție, atât pentru elevi, cât și pentru cadrele didactice.

Desfășurarea lecției depinde în mare măsură de disponibilitatea, deschiderea și creativitatea cadrului didactic. Într-adevăr, o lecție bună necesită o pregătire prealabilă intensă însă roadele pe care le putem vedea crescând în copacul vieții fiecărui elev, care ne-a fost încredințat, ne fac să uităm oboseala călătoriei, a drumului uneori prăfuit, și ne determină să ne bucurăm doar că am ajuns la destinație, adică am pus o cărămidă în formarea unui copil, a unui suflet. Căci jocurile (și implicit celelalte activități enumerate în acest articol) nu au doar rolul de a fixa niște cunoștințe, ci prin ele se clădește mult mai mult: seriozitate, empatie, colaborare, pricepere, elemente care cu siguranță își vor pune amprenta asupra vieții lor și implicit asupra societății contemporane.

Bibliografie

1. <https://www.storyjumper.com/>
2. <https://bookcreator.com/>
3. <https://learningapps.org/>
4. <https://www.mozaweb.com/ro/>
5. <https://app.genial.ly/create>

PORTRET DE PROFESOR

Profesor: Olteanu Laura - Școala Gimnazială Hăbud - Comuna Șirna

În procesul instructiv – educativ, personalitatea profesorului joacă un rol prețios și decisiv. Exercițarea profesiei în sprijinul competențelor și obiectivelor propuse reprezintă un aspect însemnat în derularea actului educațional.

Anumite particularități de caracter, temperamentale, îndeplinesc un rol important în procesul educativ.

Unele aptitudini ca înrudiri creatoare cu literatura, cum ar fi:

sensibilitate, imaginație, originalitate, și afinități psiho-pedagogice ca: tărie de caracter, simțul îndeplinirii sufletești sunt notabile în procesul instructiv-educativ. Coordonatele particularităților de caracter sunt condiția activității la catedră și a creativității didactice.

Formarea continuă a profesorilor implementată pe rele aptitudini trebuie să fie îndreptată spre stimularea creativității în activitatea didactică.

Stilul educațional se construiește în funcție de concepția pedagogică a profesorului, de particularitățile psihologice individuale și de grup ale elevilor de la clasă.

Modernizarea modului de pregătire al profesorilor trebuie să aibă în atenție pregătirea echilibrată a practicii pedagogice.

„Un exemplu concret poate fi dialogul elevi – profesori. Uneori, acest dialog nici nu există în mod real, iar în cazul în care el există, se rămâne doar la

acest nivel. Elevii au impresia că sunt liberi și li se respectă interesele, aptitudinile, motivațiile, dar de fapt, participă la aceleași ore, acceptând aceeași formare generală fără posibilitatea unei diferențieri reale în funcție de anumite particularități. Elevii percep responsabilitățile mai degrabă decât drepturile pe care au ocazia uneori să le discute”¹

Un profesor care are capacitatea de a înțelege problemele reale ale elevilor, empatizează cu aceștia, se modelează după comportamentul afectiv al elevilor, bucurându-se astfel de succesele obținute. Stilul democratic al profesorului bazat pe empatie, care este centrat pe dialog continuu cu elevii, sprijinind inițiativa elevilor, motivația acestora, stabilește conținutul tipurilor de învățare. Datorită acestui stil de comunicare, profesorul va reuși să formeze o relație de încredere între el și elevi, respect și simpatie.

BIBLIOGRAFIE

Constantin CUCOȘ - „Istoria pedagogiei. Idei și doctrine pedagogice fundamentale”

Editura Polirom. Ediția a-II-a 2002, pag. 260

Constantin PARFENE - „*Metodica studierii limbii și literaturii române*”, Editura Polirom – Iași, 1999, Capitol „Tradițional și modern în școală”, pag. 85

Marin STOICA - „*Pedagogie și psihopedagogie*”, 2002, Editura Gheorghe Alexandru, pag. 132

PROFESORUL –FACILITATORUL EDUCAȚIEI

prof. Pescaru Nicoleta - Liceul Tehnologic Administrativ și de Servicii, Victor Slăvescu”, Ploiești

În contextul actual, profesorul trebuie să fie un facilitator al educației, un mentor care are rolul de a-și îndruma învățăceii, de a le trezi curiozitatea culturală, în permanență și de a le deschide calea autonomiei în procesul învățării. În mod special, profesorul de

literatură contribuie la formarea unei personalități complexe a elevilor, capabile de spirit critic, apte să-și argumenteze propriile opinii și dotate cu sensibilitate estetică, având conștiința propriei identități culturale și manifestând interes pentru varietatea formelor de expresie

¹ Roxana Tudorică. „Dimensiunea europeană a învățământului românesc”.

Editura Științele Educației Universitaria, cap. Analiza dimensiunii europene în contextul învățământului românesc, pag. 86.

artistică. Disciplina Limba și literatura română urmărește, prin setul de valori și atitudini, să dirijeze creativitatea elevilor, cultivându-le interesul pentru lectură, gustul estetic, stimulându-le gândirea critică și reflexivă, dar și acceptarea altor opinii. De aceea, profesorul are responsabilitatea de a gândi și de a pune la punct temeinic metodele de stimulare-disciplinare a creativității utilizate în cadrul orelor de Limba și literatura română, deoarece acestea formează deprinderi necesare pe tot parcursul vieții, omul consfințindu-și independența și prin modul în care își gestionează disponibilitățile creatoare.

În viziunea lui Constantin Cucoș, metoda didactică este o cale eficientă de organizare și desfășurare a predării-învățării și se corelează cu celelalte componente ale instruirii. De aceea, scopurile metodelor didactice sunt de cunoaștere, de instruire și de formare. Astfel, educabilii, coordonați de educatori, ajung la dobândirea de cunoștințe, abilități și deprinderi, din acestea decurgând îmbunătățirea capacităților intelectuale și aprofundarea aptitudinilor individuale. Așadar, metoda didactică este o procedură care vizează atât educatorul, cât și educabilul și care se folosește pentru efectuarea demersului de predare-învățare. Ea transpune în practică realizarea unei activități proiectate, care se bazează pe o strategie didactică.

În didactica modernă, „metoda de învățământ este înțeleasă ca un anumit mod de a proceda care tinde să plaseze elevul într-o situație de învățare, mai mult sau mai puțin dirijată care să se apropie până la identificare cu una de cercetare științifică, de urmărire și descoperire a adevărului și de legare a lui de aspectele practice ale vieții”. Atât pentru

învățământul clasic, cât și pentru cel online, metodele de învățământ au funcție: cognitivă - de dirijare a cunoașterii în scopul însușirii de cunoștințe; normativă - aspecte metodologice, modul cum predă profesorul și cum învață elevul; motivațională - de stimulare a interesului cognitiv, de susținere a procesului de învățare; dar și formativ-educativă- de practicare, antrenare și dezvoltare a proceselor psihice. Metodele devin eficiente dacă educatorul le utilizează creativ, adaptându-le la situația din clasă, respectiv de pe platforma online.

B. S. Bloom constata că, „factorii de personalitate și motivaționali sunt cel puțin tot atât de importanți în determinarea performanței ca și cei aptitudinali”. Prin urmare, procedeele folosite în lecțiile de limba și literatura română conduc la dezvoltarea creativității dacă se adresează trebuințelor, intereselor și aptitudinilor elevilor. Pentru a se angaja în actul creativ, copilul are nevoie de energie motivațională suficientă pentru a iniția și susține actul creator, dar și de profesor care să-i deschidă calea potrivită sau să joace rolul moderatorului.

De aceea, pentru dezvoltarea creativității, cadrului didactic îi revine sarcina de a utiliza modalități de activizare variate care să atragă elevul, să-i stârnească interesul și să-l determine să se implice în lecție. Profesorul trebuie să creeze mai întâi un mediu favorabil, începând cu modul de așezare a băncilor, dacă orele se desfășoară în clasă, sau cu derularea unor PPT-uri potrivite lecției sau a unei bucăți muzicale adecvate, clasice.

Astfel, se pot folosi o serie de metode ce stimulează creativitatea elevilor atât în orele de predare, cât și în

cele de recapitulare, precum *brainstorming-ul*, *metoda Philips 66*, *explozia stelară*. Una dintre metodele de învățământ pe care le-am folosit la orele de limba și literatura română, ținute în mediul online, a fost ***metoda translației din planul vizual în cel beletristic***, în cadrul orelor de recapitulare. Aceasta poate fi considerată un aspect al **brainstorming-ului**, deoarece vizează emiterea de idei și judecăți de valoare diferite.

Cele două obiective principale vizate au fost: stimularea capacității elevilor de a emite judecăți de valoare formulate beletristic, referitoare la un tablou celebru sau a capacității de sintetizare a poveștii/mesajului transmis de pictor în formă și culoare, respectiv prețuirea și cunoașterea lucrărilor semnificative ale artei naționale.

Utilizarea metodei, la clasa a X-a, se poate aplica în cadrul evaluării romanelor cu temă rurală ale lui Liviu Rebreanu: *Ion* și *Răscoala*. Eu am aplicat-o la textul „Ion”, valorificând două dintre scenele semnificative: *Cositul*, din cap. al II-lea, „*Zvârcolirea*” și *Sărutul pământului*, din cap. al IX-lea, „*Sărutarea*”.

Materiale didactice folosite au vizat interdisciplinaritatea:

1) Reproduse după tablourile: *Cosași odihnindu-se*, pictat de Camil Ressu și *Cosași* de Nicolae Enea.

2) Fișă cu citate din *Ion*, scena cositului și scena sărutului pământului :

„Cu o privire setoasă, Ion cuprinse tot locul, cântărindu-l. Simțea o plăcere atât de mare văzându-și pământul, încât îi venea să cadă în genunchi și să-l îmbrățișeze. I se părea mai frumos, pentru că era al lui. Iarba deasă, grasă, presărată cu trifoi, unduia ostenită de răcoarea

dimineții. Nu se putu stăpâni. Rupse un smoc de fire și le mototoli pătimaș în palme(...)

Când isprăvi, se sculă, scoase de la brâu gresia, o înmuie bine în apa din toc și apoi mângâie ascuțișul coasei cu gresia, schimbând mereu degetele mâinii stângi. Pe urmă, cu un pumn de iarbă, șterse toată coasa. În clipa aceea privirea i se odihnea pe delnița lui Toma Bulbuc, cosită, cu fânul adunat în căpițe care stăteau încremenite ici-colo, ca niște mormoloci speriați...

— Locul nostru, săracul!... Se gândi puțin de unde să înceapă și hotărî să pornească brazda de la capătul dinspre sat, cu fața către răsărit, să-l vadă soarele când se va înălța de după dealurile Văreii. Încercă întâi coasa în colț, făcându-și loc, apoi croi brazda în latul locului ca să se

usuce mai deodată și mai repede. Când ajunse la marginea delniței, se opri să mai netezească coasa cu gresia. Acuma stătea cu fața spre satul care, sub o ceață străvezie, tremura ușor, se întindea și se strângea, ca și când s-ar feri de îmbrățișarea răcoroasă a dimineții.

(Zvârcolirea)

„Se opri în mijlocul delniței. Lutul negru, lipicios, îi țintuia picioarele, îngreindu-le, atrăgându-l ca brațele unei iubite pătimase. Îi râdeau ochii, iar fața toată îi era scaldată într-o sudoare caldă de patimă. Îl cuprinse o poftă sălbatică să îmbrățișeze huma, să o crâmpoțească în sărutări. Întinse mâinile spre brazdele drepte, zgrunțuroase și umede. Mirosul acru, proaspăt și roditor îi aprindea sângele....

Apoi încet, cucernic, fără să-și dea seama, se lăsă în genunchi, își coborî fruntea și-și lipi buzele cu voluptate de pământul ud și-n sărutarea aceasta grăbită simți un fior rece, amețitor...

Se ridică deodată rușinat și se uită împrejur să nu-l fi văzut cineva. Fața însă îi zâmbea de o plăcere nesfârșită...

Se vedea acum mare și puternic ca un uriaș din basme care a biruit, în lupte grele, o ceată de balauri îngrozitori.

Își înfipse mai bine picioarele în pământ, ca și când ar fi vrut să potolească cele din urmă zvârcoliri ale unui dușman doborât. Și pământul parcă se clătina, se închina în fața lui...

(Sărutarea)

3) Filmul „Blestemul pământului - Blestemul iubirii”.

Sarcinile activităților pe grupe au fost variate:

1) Descrierea tablourilor respective utilizând termeni specifici artei plastice.

2) Realizarea unei paralele între imaginile din tablouri și cele vizuale

realizate cu ajutorul cuvintelor de către Liviu Rebreanu.

3) Ilustrarea prin desene a scenelor semnificative din *Ion*.

4) Explicarea modului în care a fost folosit textul beletristic în transpunerea vizuală, sub forma unor desene, pentru imortalizarea unei scene).

5) Corelarea textului beletristic cu filmul artistic.

Elevii au fost împărțiți în 6 grupe și au îndeplinit sarcinile acasă: două echipe au rezolvat sarcinile 1 și 2, alte două, sarcinile 3 și 4, iar ultima cerință a revenit altor două grupe. Mai întâi au fost prezentate sarcinile 3 și 4, iar elevii din aceste grupe au avut toți camerele pornite și au expus desenele celorlalți. Profesorul i-a provocat lansând întrebarea „*Care au fost cuvintele sau frazele cheie, din cuprinsul scenei, ce v-au inspirat mai mult?*” În acest mod, s-a declanșat asaltul de idei, atât al celor care au executat desenele, cât și al celor din online, care au lansat alte întrebări. În momentul intervenției, fiecare își deschidea camera. Ca o continuare a discuției despre imaginea țaranului, elevii care au avut cerințele 1 și 2 au prezentat picturile lui Camil Ressu și ale lui Nicolae Enea. Au comentat imaginile, surprinzând mesajul picturilor, după care au stabilit similitudini cu textul lui Liviu Rebreanu, respectiv cu filmul, în regia lui Mircea Mureșan. Ceilalți elevi au comentat relația textului cu filmul, privind scenele aflate în discuție, după ce au fost vizionate. Astfel, toți copiii au avut oportunitatea de a interveni și de a-și exprima punctele de vedere, lecția căpătând aspectul unei discuții și chiar dezbateri. De aceea, rolul profesorului a fost de facilitator, făcând posibil schimbul de idei despre modul în care a fost surprins destinul țaranului în

textul *Ion* și în tablourile „*Cosași odihnindu-se*”, respectiv „*Cosași*” ale lui Camil Ressu și Nicolae Enea.

La sfârșitul orei, am folosit Quizz-ul, o metodă interactivă și dinamică pentru feed-back și evaluare, păstrând atenția elevilor.

Astfel, prin această metodă interdisciplinară, se dezvoltă competența comunicării în limba maternă și se creează

acel set de valori și atitudini prevăzute de programa școlară. În acest mod, în cadrul lecției de recapitulare, elevii reprezintă pionii principali pe tabla de șah a educației, exersându-și capacitatea de a exprima judecăți de valoare și abilități de colaborare, prin munca în echipă, iar profesorul și-a îndeplinit misiunea de facilitator și de moderator al educației.

Bibliografie

1. Cucoș Constantin- *Pedagogie*, Iași, Editura Polirom, 2014, pag. 35
2. Ionescu, M. , Chiș, V. , *Didactica modernă*, Cluj- Napoca, Editura Dacia, 2001, pag. 48, 124, 148
3. Pintilie Mariana – *Metode moderne de învățare-evaluare*, Cluj-Napoca, Editura. Eurodidact, 2002, pag 63, 80
4. Programa școlară Limba și literatura română clasa a X-a, Ciclu inferior al liceului, București, 2009, pag. 4

EDUTAINER

Prof. înv. primar: Soare Constanța - Școala Gimnazială „Inginer Gheorghe Pănculescu”

Deoarece părinții nu își pot privi cu obiectivitate copiii, îi iubesc necondiționat, sunt subiectivi, proiectează asupra lor o aură, profesorul devine cel mai important factor de reușită al elevilor. El este singurul capabil să înțeleagă elevul. Trebuie să pregătească lecția cu gândul la elev, dar trebuie să aibă în minte adultul care trebuie să devină acesta.

Mulți cred că edutainerul reprezintă marea invenție a zilelor noastre, dar primii edutaineri au fost sofiștii.

Edutainerul sau profesorul bufon, profesorul șarlatan, profesorul-spectacol reprezintă o persoană amuzantă, responsabilă cu buna dispoziție, care ar trebui să înlocuiască profesorul tradițional, ca urmare a apariției generației instant și a mării bătălii a educației – bătălia pentru atenția elevilor incapabili să se concentreze. El furnizează sistemului actori capabili să-și îndeplinească, în mod

convenabil, rolul în posturile pragmatice de care au nevoie instituțiile. Profesorul „ambalează marfa” pe care trebuie să o livreze.

Industriile divertismentului și sportului au perpetuat mentalitatea lui „eu” care afectează elevii. Viața este zugrăvită ca o mare petrecere și sugerează că devii acceptabil numai dacă ești o

persoană frumoasă, bine îmbrăcată, cu un stil de viață extravagant. Edutainerul nu face altceva decât să accentueze trăsăturile generației net în școală, să înnobileze aceste modele, să le dea o aparență de legitimitate, deoarece capătă girul unei instituții respectabile și conservatoare.

Dacă vom încerca să realizăm portretul acestui profesor vom constata că el nu reprezintă altceva decât o față alterată a profesorului tradițional. Dacă este bine organizat, pregătit, stăpân pe propriul conținut, competent, manifestă cei trei R: respect, relaționare, responsabilitate, practic renunță la esența entertainment-ului: distractiv, amuzant, spumos și va fi strivit sub povara „îmblânzirii” copilului.

Atunci ne punem întrebarea : „Care este soluția?”

Din punctul meu de vedere soluția este tot profesorul tradițional, care se adaptează din mers și care folosește în lecțiile sale gamificarea. Aceasta vizează implicarea oamenilor la nivel emoțional, reprezintă miera ce face medicamentul amar acceptabil, iar scopul ei vizează modificări în ceea ce privește angajamentul și efortul jucătorului. Ea ne ajută să poleim în hârtie strălucitoare efortul, rutina, nevoile supraviețuirii, pentru a părea celor care lucrează un mediu prietenos și incitant. Ea descompune scopuri mai mari în mici provocări practice, încurajând jucătorii și angajându-i emoțional să dea ce au mai bun în ei.

Acest profesor ar trebui să aibă următoarele calități:

- entuziast, creativ;
- cooperează cu elevii;

- nu bombardează elevul cu răspunsuri fără ca acesta să fi pus întrebări, ci răspunde la întrebările lor;

- pune accentul pe dialog, conferind substanță procesului educațional; Dialogul îi ajută pe elevi să formuleze idei, să argumenteze, să-și apere ideile, dar și să accepte ideile altora, tradițiile culturale, valorile diferite, cultivându-se astfel disponibilitatea către noutate și inedit, dar și toleranța;

- favorizează explorarea întrebărilor în dauna învățării, gândirea critică în detrimentul memorării, întregul în dauna informației disparate, argumentele în detrimentul recitării, a face în locul lui a citi;

- motivează elevul;

- încurajează creativitatea, nu reproducerea imitativă;

- respectă particularitățile individuale;

- susține diversitatea;

- ascultă, empatizează cu elevii, joacă un rol social, rol în virtutea căruia acesta trebuie să fie capabil să dea sfaturi, îndrumări;

- are în vedere mediul în care trăiește copilul și modul în care el, adultul, gândește și simte;

- implică elevii în amenajarea sălii de clasă;

- redefinește autoritatea ca autoritate coparticipativă, relația profesor-elev fundamentându-se pe încredere mutuală și pe obligație;

- pune accent pe procesul învățării, nu pe rezultate, având în vedere dezvoltarea, rafinarea, modelarea concomitentă a afectivității, a încrederii și intelectului pe parcurs, nu pe final;

- pune accent pe relația pedagogică, nu pe cea managerială, deoarece relația pedagogică presupune încredere,

sedimentarea unui „limbaj în cadrul căruia oamenii decid lucrurile împreună, fără presiuni din afară”;

- gestionează situațiile conflictuale;
- ajută elevii să-și construiască propriile identități;

- atrage elevul către lumina prezentului, pentru a-i extinde orizontul conștiinței, încercând să creeze imaginea a ceea ce înseamnă lumea, cunoașterea, adevărul, principiile, limitele existenței, atât la nivelul bunului simț, cât și la nivel teoretic;

- pune accent pe formarea spiritului, nu a competențelor;

- încearcă să îmbogățească sensul experiențelor de viață;

- creează oportunități pentru interacțiuni sociale, investigații, studiu, exprimarea creativității;

- creează spațiul în cadrul căruia grupuri de interese diferite să se angajeze în controverse;

- nu-și lasă la ușă problemele, deoarece se ajunge la izolarea elevilor de orice murmur al realității, la o rupere a școlii de context;

- încurajează elevii să lucreze împreună, să-și împărtășească în mod liber idei și informații, cultivând spiritul de cooperare și ajutorul reciproc;

- folosește feedback-ul ca factor de motivare doar în cazul unei acțiuni dezirabile;

- se axează pe „construirea” de înțelesuri și nu pe interiorizarea semnificațiilor deja existente;

- privește elevul ca pe un centru de interese, cu un impact major asupra relației educaționale;

- folosește strategii de predare centrate pe elev: interogarea, descoperirea, munca în grup; Acestea sunt

motivante deoarece se construiesc pe nevoia de recunoaștere și afiliere;

- personalizează pedepsele și recompensele;

- înapoiază testele foarte repede, însoțite de punctele tari, punctele slabe ale acestora;

- este facilitator subiectiv și constructor al cunoașterii;

- cultivă valorile comunitare;

- nu decide ce este drept/nedrept, nu pretinde acces la universal și nu oferă norme, ci doar o variabilă, o interpretare printre altele, care poate prezenta interes pentru un grup sau nu, în funcție de interesele și așteptările grupului;

- dă elevului dreptul la exprimarea unui punct de vedere propriu;

- trebuie să descopere care sunt conceptele elevilor și cum operează aceștia cu ele;

- se axează nu pe transmiterea de cunoștințe, ci pe participarea elevilor la producerea cunoștințelor;

- promovează: implicarea, toleranța, egalitatea, diversitatea, creativitatea, emoțiile și intuiția, capacitatea de a decide a elevilor;

- încurajează și acceptă încercarea elevilor de a dezvolta propriile lor idei;

- încurajează utilizarea surselor alternative de informații;

- nu ignoră străduințele elevilor;

- pune elevii în situația de a greși, deoarece greșeala implică reflecția, reflecția implică verbalizare, iar verbalizarea presupune revizuirea modului de a gândi;

- utilizează elemente care țin de terminologia cognitivă: clasifică, analizează, creează, atunci când propune teme și proiecte;

- nu separă cunoașterea de procesul producerii acesteia;

- acceptă transferul de responsabilitate către elevi în ceea ce privește managementul și controlul clasei;
- extinde procesul de învățare dincolo de ora de clasă, de sala de clasă, de perioada școlarității;

Pornind de la caracteristicile nativilor digitali: nevoia gratificării imediate (recompensele instant), conectivitate (comunitățile virtuale), partajare (cunoștințele se distribuie în mod natural), cultura participativă (utilizatorii contribuie la crearea și perfecționarea jocurilor video), nu agreează stabilitatea, nu au scopuri situate departe în timp, ignoră consecințele, se centrează pe momentul prezentului, voi încerca să dau în continuare un **exemplu de bună practică**.

Astfel mi-am propus să realizez un club al curioșilor, un club de lectură, pe o perioadă de un semestru.

Pe un perete al clasei va fi expusă „harta clasei” ce cuprinde pozele fiecărui elev, de care este prinsă o ață. Pe ea vom lipi o carte de culoare albă, la început, notând titlul și autorul cărții citite. Aceste cărțicele reprezintă punctele de experiență acumulate.

Nu vor primi punctele până ce nu vor face dovada citirii - realizarea unei fișe de lectură. Textele vor fi alese de către mine, distribuite la cerere, deoarece vor putea ocupa locul pe un scaun, scaunul expertului, iar colegii îi vor putea pune întrebări în legătură cu textul citit.

Dacă toți elevii reușesc să acumuleze câte 3 puncte vor avea parte de o petrecere surpriză, după încheierea orelor.

După primele 3 cărți citite, culoarea cărții se schimbă în galben. Când au reușit să strângă și aceste puncte (în număr de două) vor primi o insignă. Tot acum vor căpăta anumite puteri: au dreptul de a purta în ziua următoare o piesă vestimentară sau au dreptul de a scurta o oră de curs cu 10 minute, sau pot schimba ordinea disciplinelor din orar.

După aceste puncte culoarea cărților se schimbă în verde. Și acestea sunt tot în număr de două. După acumularea celor 7 puncte vor putea trece la nivelul de experți în citire și vor primi a doua insignă. De acum vor putea folosi punctele acumulate pentru mărirea notei sale la Comunicare în limba română, sau pentru mărirea notei unui coleg de clasă.

Punctele pe care le pot strânge sunt în număr de 10. După cele 7 puncte, culoarea cărții se schimbă în albastru. La sfârșit au parte și de a treia insignă și de un cadou, constând într-o carte de lectură.

Punctele, insigna se pot pierde pe parcurs, se retrag, dacă cel care le-a obținut afișează un comportament indezirabil: umilește un alt jucător mai puțin experimentat sau dacă se descoperă că au trișat, având dreptul de a relua jocul de la început.

Jocul se încheie la sfârșitul semestrului.

Bibliografie:

1. Stan Emil, Managementul clasei și nativii digitali. Fundamentări din perspectiva neuroștiințelor, Iași, Institutul European, 2021;
Stan Emil, *Pedagogie postmodernă*, Iași, Institutul European, 2004.

PORTRET DE PROFESOR ÎN ON-LINE - ROLURI REINTERPRETATE

Profesor Stănescu Dorina Eugenia - Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, Mizil

Meseria de profesor este o meserie aleasă din vocație, din plăcerea de a lucra cu oamenii, de a modela comportamente și de a șlefui caractere utile pentru societate. Este și o meserie care-l pune pe cel care o exercită în fața unor numeroase provocări venite din partea societății, aflată într-o permanentă schimbare și reconfigurare a modelelor, sau datorate unor evenimente precum declanșarea pandemiei de Covid și trecerea, pentru o perioadă, în învățământul on-line. Toate aceste schimbări au ca efect reconsiderarea rolurilor profesorului în cadrul procesului de învățare, dar și în cadrul comunității din care face parte.

Principalul rol al profesorului este legat de contextul anterior de învățare, cel clasic, realizat în cadrul formal al clasei, în care învățarea se realizează cu precădere pe baza interacțiunii profesor-elev. Multă vreme s-a considerat că profesorul este deținătorul unic al informațiilor științifice pe care trebuie să le transmită elevilor și care-i ajută să-și dezvolte competențele în activități controlate. În activitatea didactică desfășurată în mediul online, instruirea elevilor este coordonată și organizată astfel încât să permită elevilor o mai mare autonomie în rezolvarea sarcinilor de lucru, să colaboreze și să caute și să utilizeze informațiile utilizând o serie de aplicații și platforme de învățare. În acest caz, profesorul trebuie să-i ajute pe elevi să identifice și să selecteze acele informații relevante pentru atingerea competențelor. Din acest punct de vedere, profesorul are rolul unui ghid care-l însoțește pe elev într-o călătorie spre propria formare.

Învățământul online a permis profesorului să îndeplinească rolul creatorului de resurse digitale. Crearea resurselor didactice nu este ceva nou în activitatea unui profesor. Pentru a face mai accesibilă învățarea elevilor, profesorii au utilizat mijloace didactice diverse (manuale, fișe de lucru, planșe, hărți, etc). Calculatorul era folosit destul de rar, sau doar în cazul unor evenimente specifice: inspecții sau cercuri pedagogice. Acest lucru nu a fost uitat în perioada învățământului online, ci s-au amplificat gustul și dispoziția cadrelor didactice pentru utilizarea aplicațiilor pentru crearea unor resurse atractive, stimulative și diverse pentru elevi. Un mare câștig al perioadei post pandemice a fost realizarea unor platforme de învățare, care conțin resurse digitale ce pot fi utilizate în activitatea didactică din clasă, sau pot fi accesate de către elevi de oriunde și oricând. Realizarea și utilizarea acestor tipuri de resurse contribuie la dezvoltarea competențelor digitale, necesare în societatea contemporană, atât la elevi, cât și la profesori.

Profesorul de azi pregătește oamenii care vor trăi în societatea de mâine, iar modelarea caracterelor este poate cel mai greu de realizat în societatea actuală. Modelele prețuite în trecut nu mai corespund tinerelor generații, de aceea profesorul este cel care are misiunea de a transmite valorile general acceptate, de a forma competențele necesare omului dorit de societate. Fiecare elev este unic și fiecare beneficiază de un anumit tratament pentru a-și pune în valoare propriile aptitudini, calități, pentru a-și dezvolta personalitatea. Din această perspectivă, profesorul adaptează tehnica

de învățare la nivelul fiecărui elev, construiește noi strategii prin care elevii își pot valorifica capacitățile necesare împlinirii lor. În învățământul on-line, acest rol este dificil de realizat, din cauza lipsei interacțiunii directe profesor-elev. Însă, și în acest caz, profesorul poate îndeplini rolul de consiliator, de orientare a elevului spre a-și alege tipul de studiu sau viitoarea profesie.

Rolul de evaluator al profesorului este poate cel mai discutat în societatea actuală. Elevii și părinții apreciază și îi clasifică pe profesori în funcție de sistemul de evaluare al acestora. Evaluarea este un proces complex, presupune îndeplinirea unor obiective, urmărește progresul elevilor și reorientează activitatea didactică. Metodele diferite de evaluare (tradiționale și moderne) reflectă importanța procesului de evaluare, pentru că arată concret măsura în care au fost sau nu atinse competențele de către elevi. Învățământul on-line a obligat profesorul să regândească modul de administrare a unui test, sau modul de evaluare. Principala provocare a fost aceea că elevii, nefiind în sala de curs, nu pot fi supravegheați în totalitate vizual sau

auditiv. De aceea, modalitățile de evaluare a competențelor în mediul online recomandate sunt: testele online, portofoliul sau proiectul. Testele online, realizate cu ajutorul unor aplicații precum Kahoot!, Google Forms, Quizz, Nearpod etc. permit o evaluare obiectivă și un feedback rapid. În plus, aplicațiile menționate generează rapoarte detaliate cu privire la activitatea elevului, astfel încât erorile pot fi remediate și activitatea didactică poate fi organizată pentru a corecta aceste erori. Proiectele și portofoliile elevilor sunt metode care permit evaluarea mai multor competențe. Ele pot fi realizate pentru o perioadă de timp mai mare, pot fi coordonate de către profesor și pot fi încărcate pe platformele educaționale.

Societatea contemporană se află într-o continuă schimbare, de aceea poate cel mai important rol al profesorului este acela de a conștientiza că este un agent al schimbării. Produsul muncii lui este cetățeanul de mâine, iar pentru a forma tinerele caractere sunt necesare adaptabilitate la nou, înțelegere, toleranță și o continuă dorință de perfecționare atât în domeniul științific, cât și în cel pedagogic.

PROFESORUL ȘI PERSONALITATEA ELEVILOR

Prof. inv. primar, Șerban Magdalena Mihaela - Școala Gimnazială Centrală, Câmpina

Profesorul trebuie să fie un creator de modele, să dea dovadă de imaginație, abilitate, inovație în toate împrejurările, să știe că orice elev este unic și pentru fiecare trebuie un „tratament pentru a se realiza optimal”. Creativitatea profesorului se manifesta în toate domeniile învățământului și educației. A construi lecții interesante, a organiza activități formative variate, atractive, multiple și complexe, a iniția pe elevi în „tainele” specialității și a-i ajuta să-și programeze

activitatea, înseamnă a fi creatorul ideal, captivant, atrăgător, profesorul care optimizează relația cu elevii săi.

În educația copiilor nu trebuie să se țină cont doar de dezvoltarea cognitivă a acestora, ci mai ales de o formare completă a personalității lor. Profesorii trebuie să fie empatici, afectivi, dezirabili social și capabili de interacțiune educativă cu elevii. Formarea morală a copiilor se face treptat, și, pentru a realiza acest lucru, profesorii trebuie să-i ajute să învețe să gândească moral, să știe că există legi morale aplicabile tuturor, să-i învețe să-și asume responsabilități și să ia decizii de natură morală, să-și regăsească nevoile și interesele, să-și poate exprima trăirile emoționale, empatia, să-și formeze o atitudine caracterizată de respect pentru ceilalți, toleranță, solidaritate etc. Dacă ar fi să analizăm rolul profesorului din perspectiva relației profesor-elev, trebuie avut în vedere valorile societății contemporane (libertate, responsabilitate, toleranță, cooperare). Astfel, se impune o nouă abordare a relației profesor-elev: asumarea de către profesor și elevi a unei responsabilități morale comune în cadrul relației educaționale, conducând la angajarea afectivă și efectivă în procesul educațional. Relația pe care profesorul o construiește cu elevii săi este determinată nu numai de stilul de abordare a activității ci și de trăsăturile sale de personalitate și de trăsăturile individuale ale elevilor, cunoașterea particularităților elevilor fiind indispensabilă. Cunoașterea de către profesor a trăsăturilor de personalitate ale elevului constituie una dintre multiplele condiții de reușită în procesul instructiv-educativ. Modalitățile de realizare sunt diverse, comunicarea verbală jucând un rol esențial.

Activități/situații de învățare care ajută la formarea moral-afectivă, la dezvoltarea personalității elevilor:

- evaluarea lucrărilor, arătând respect pentru munca lor și a colegilor;
- discuții, jocul de rol;
- vizite la centre de îngrijire a bătrânilor, persoanelor cu nevoi speciale;
- acțiuni de caritate;
- urmărirea unor filme tematice (situații problemă) în care elevii trebuie să decidă;
- implicarea în diferite acțiuni educative, culturale, extrașcolare;

Dacă ar fi să ne întrebăm ce fel de ajutor poate oferi profesorul, în primul rând ar trebui să ne gândim la ședințele de consiliere cu elevii săi. Acesta trebuie să fie capabil să înțeleagă cum și de ce se produc anumite comportamente perturbatoare, să empatizeze cu copiii. A empatiza cu copiii înseamnă a-i da sentimentul că este înțeles și acceptat, atitudine care facilitează exprimarea emoțiilor, convingerilor, valorilor, ceea ce îmbunătățește relația profesor-elev.

Prezint câteva exemple de modalitățile de intervenție:

- angrenarea elevilor în activități de tipul *Școala după școală* (copiii vor fi supravegheați mai mult timp, lucru util mai ales în cazul în care părinții sunt supraocupați profesional; este un beneficiu, deoarece copiii pot fi implicați în activități educative cu rol important în propria lor dezvoltare);
- apropierea comunicațional-afectivă de fiecare copil sau tânăr în parte;
- contactarea familiei, discuții cu părinții și consilierea lor;
- întărirea pozitivă a comportamentelor adecvate prin laudă,

încurajare, evidențiere în fața clasei sau printr-o recompensă simbolică;

- responsabilizarea tuturor elevilor;
- lucrul pe echipe, proiecte de grup care favorizează colaborarea, solidaritatea, sentimentul de apartenență la grup;
- diverse activități extrașcolare de loisir sau cultural;
- antrenarea elevilor în activități creative, de învățare prin descoperire;
- consiliere psihopedagogică a elevilor cu abateri, discuții individuale cu aceștia;
- organizarea unor întâlniri cu reprezentanți ai bisericii, poliției.

Ca să ne dăm seama dacă ajutorul profesorului este eficace, indiferent de disciplina predată, trebuie avut în vedere, în primul rând, maturitatea afectivă a acestuia, cât de capabil de interacțiune educativă cu copiii și cu tinerii este, cât de dezirabil social este. Maniera în care abordează situațiile problemă este deosebit de importantă pentru soluționare, fiind bazată pe cooperare, acceptare și respect reciproc. Profesorul va fi eficient atunci când știe să evite morală, când folosește încurajările și evită etichetările, când adaptează vocea și are contact vizual care prezintă interes, respectă sentimentele și oferă un feedback pozitiv.

Felul în care un profesor interacționează cu un copil cu probleme, și nu numai, are un rol determinant pentru felul în care aceștia asimilează informațiile și își dezvoltă personalitatea. Profesorii trebuie să se implice deoarece știu că, în general, problemele de comportament nu își au originea exclusiv în personalitatea elevilor, ci pot fi un produs specific al interacțiunilor sociale din clasă.

Astfel, profesorul își asumă o multitudine de roluri. Printre acestea menționez:

- Profesorul, ca expert al actului de predare-învățare;
- Profesorul, ca agent motivator;
- Profesorul ca lider;
- Profesorul, în ipostază de consilier;
- Profesorul, ca model: prin întreaga sa personalitate, prin acțiunile, comportamentul său este un exemplu pozitiv pentru elevi;
- Profesorul, ca profesionist reflexiv;

- Profesorul, ca manager, supraveghează întreaga activitate din clasă, asigură consensul cu ceilalți profesori, cu părinții și cu ceilalți factori.

Sunt situații în care „apare frecvent replica AȘA ESTE EL”, când de fapt așa este mediul în care acesta evoluează, mai bine spus așa este familia din care face parte, așa poate fi clasa, așa poate fi profesorul diriginte, coleg cu care are probleme... „Prejudecățile mor greu și sunt, prin urmare, greu de suportat”. Înainte de a judeca, să cerem explicații, să înțelegem de ce a făcut lucrul respectiv. Există feluri variate în care profesorii își folosesc experiența pentru a eticheta și categorisi elevii. Atunci când un profesor ia o clasă nouă, el vă tinde să împartă clasa în trei categorii: „buni”, care sunt conform așteptărilor sale; cei „care nu se remarcă nici prin conformitate, nici prin deviere” și cei „răi”, care deviază. Alte prejudecăți des întâlnite sunt cele referitoare la etnie, rasa, religie (elemente fundamentale ale identității culturale). Prejudecățile pe care le avem despre ceilalți conduc la discriminare și marginalizare.

Abilitățile profesorului, ale consilierului trebuie dezvoltate continuu.

Ele susțin practic orice demers în consiliere. Abilitățile, competențele sunt formate și dezvoltate și prin programe de formare continuă. Aceste abilități se pliază pe aspectele de personalitate ale consilierului și treptat se conturează un stil personal în consiliere. Abilitățile cadrului didactic sunt: ascultarea activă, observarea, adresarea întrebărilor, oferirea de feed-back, furnizarea de informații, parafrizarea, sumarizarea. Un profesor își poate îmbunătăți abilitățile de consiliere zilnic, la clasă, prin atenția pe care o acordă modului în care vorbește cu elevii săi, modului în care oferă încurajări, felului în care știe să evite etichetările, felului în care adaptează vocea atunci când comunică, modului în care oferă un feedback.

Profesorii au nevoie uneori de o privire din exterior pentru a conștientiza importanța și influența foarte mare pe care

o au asupra elevilor. Aceasta poate fi și o motivație puternică pentru a se perfecționa, pentru a evolua ei înșiși, pentru a se simți importanți prin ceea ce sunt și nu doar prin activitatea de predare. Profesia didactică presupune formare permanentă, nu doar pentru a putea oferi elevului o perspectivă comprehensivă asupra domeniului pe care îl predă, ci și pentru a contribui la dezvoltarea morală a acestuia. Este necesară o pregătire continuă pentru a face față noilor nevoi și probleme care apar în comportamentul și atitudinea elevilor.

Profesorul este astăzi un adevărat agent al schimbării, este om de cultură, educator, cetățean și manager. El exercită o profesiune de o deosebită importanță, valoare și responsabilitate socio-umană, fiind factorul principal al modelării personalității tinerilor.

Bibliografie

Ion Ovidiu Pânișoara, „Profesorul de succes”, ediția a II-a, Editura Polirom, 2015

Cristea S. „Pedagogie generală”, Editura Didactică și pedagogică, București, 1996

PROFESORUL ACTUAL ȘI AL VIITORULUI

Timaru Sînziana - Liceul Tehnologic Agromontan „R. C-tinescu” – Școala Primară Nr. 4

Profesorul reprezintă o persoană cu o pregătire specială într-un anumit domeniu de activitate și care predă o materie de învățământ (în școală), conform DEX. Mulți cred că a fi dascăl, înseamnă doar a prezenta informații în fața învățăcelilor, a evalua nivelul acestora și a realiza un clasament pe baza notelor. Această meserie este mult mai profundă și solicită calități speciale. Meseria de profesor, consider că, este cea mai frumoasă meserie, deoarece ne oferă cele mai mari satisfacții atunci când reușim să schimbăm lucrurile în bine, atât la nivelul unei clase cât și la nivel individual, să

reușim să îndrumăm elevii să ia cele mai bune decizii. Profesorii simt cele mai mari satisfacții atunci când își dau seama că au reușit să stimuleze interesul elevilor față de un anumit subiect. Ca să fii un profesor bun, pe lângă bagajul de cunoștințe pe care trebuie să îl deții, trebuie să cunoști și foarte multă psihologie, să citești multe cărți cu subiecte diferite. În prezent elevii se confruntă cu încercarea de a se descoperi pe ei înșiși, de a ajunge la sine, de a se raporta la ceilalți și de a-și afirma personalitatea. Consider că aceste probleme de natură psihologică vor domina și în anii viitori.

Ni se întâmplă deseori să auzim în parcuri, în fața școlii, în locurile de joacă pentru copii sau chiar la colț de stradă, părinți nemulțumiți de activitatea cadrului didactic, de modul în care acesta face notarea sau de modul în care relaționează cu elevii.

De asemenea, luăm parte frecvent la discuții ale colegilor noștri, în cancelarie, care sunt nemulțumiți, deoarece părintele nu se implică în educația copilului, nu îl îngrijește corespunzător, nu desfășoară activități cu copilul, nu se interesează de al său copil și evoluția acestuia.

Astfel, auzim o multitudine de reproșuri fie la adresa cadrului didactic, fie a părintelui:

- părinții nu participă la ședințe sau la întâlnirile individuale;
- părinții așteaptă ca întreg procesul instructiv-educativ să îl desfășoare cadrul didactic;
- părinții participă la întâlniri, dar critică în permanență școala;
- părinții nu au încredere în ei și nici în copiii lor;
- părinții sunt preocupați excesiv de notele/calificativele copilului;

- părinții nu înțeleg corect funcțiile și rolurile pe care le au în educația copilului;

- părinții reacționează în mod negativ la ideile noi ale cadrului didactic;

- părinții nu vin la școală decât în situații excepționale.

Aceste cazuri le auzim sau ne confruntăm în mod direct cu ele, unii dintre părinți fiind tradiționali pentru că merg pe principiul „Așa am crescut/învățat și noi”, alții sunt lipsiți de interes deoarece au alte exemple în familie, pe care ei le apreciază, ținând cont doar de partea materială și mergând pe deviza „Prea multă carte strică!” sau „Lasă, că nici vărul tău nu a învățat și uite ce bine a ajuns!”, alții fug de responsabilități spunând că elevul trebuie să învețe totul la școală „De ce te duci la școală? Nu te-a învățat profesorul?”, iar alții devin o povară pentru copii din cauza faptului că nu acceptă faptul că fiecare copil este diferit, unic, are limitele sale, are nevoile sale, talentele sale, ritmul său de învățare și îl compară în permanență cu alți colegi sau rude, punând accent pe note/calificative: „Dacă nu ieși foarte bine la test, nu știu ce îți fac!”.

Bineînțeles că și din partea părinților vin foarte multe reproșuri la adresa cadrului didactic:

- profesorul nu comunică îndeajuns cu părinții;
- profesorul ia decizii singur, fără a-i întreba sau a ține cont de părerea părinților;
- profesorul favorizează unul sau mai mulți elevi;
- profesorul nu realizează notarea în mod obiectiv;
- profesorul este mult prea autoritar, copilul fiind traumatizat;

- profesorul nu aplică reguli de sancțiune egale pentru toți copiii;
- profesorul nu își face datoria la clasă.

Acestea sunt reproșuri ale părinților întâlnite cel mai des în spațiul școlar, de multe ori fiind întemeiate, alteori mai puțin întemeiate și, în ciuda faptului că nu ne dorim să le auzim, ele sunt rostite frecvent. De foarte multe ori, părintele este deranjat atunci când învățătorul îi aduce la cunoștință anumite dificultăți ale copilului, susținând că „Acasă chiar scrie, face adunări, scăderi, înmulțiri etc.” alteori, din cauza faptului că părintele nu este capabil să accepte nivelul copilului, aruncă vina asupra învățătorului: „Nu știu ce are cu el/ea că nu îi dă niciodată foarte bine!” și, de cele mai multe ori, condamnă, în general fără teme, cadrul didactic: „Nu știu de ce, dar îi e frică de doamna! S-a supărat și a ridicat vocea în clasă și el e mai sensibil!” sau „Copilul meu iar a luat bine și copilul vecinei foarte bine. . . Normal!. . . eu nu i-am dus flori doamnei!”.

Purtând aceste discuții în prezența copilului, părintele influențează în mod negativ relația copilului cu școala și implicit cu cadrul didactic. Copilul va vedea profesorul ca pe un agresor, ca pe o persoană nedreaptă, care-l traumatizează, va deveni timid și îi va scădea stima de sine, va deveni nerespectuos față de cadrul didactic și de colegi, uneori chiar agresiv, își va privi colegii cu ură deoarece mama îi spune că ei sunt favorizați și va dispărea atât motivația de a învăța cât și interesul pentru școală.

Toate aceste discuții și probleme se pot ameliora sau pot dispărea dacă există transparență în notare, dacă se comunică în permanență atât cu elevul cât și cu părintele și li se explică, dacă profesorul

încearcă să găsească cele mai potrivite metode de a-i atrage pe copii, rostind cuvintele cu calm, cu voce joasă și cu blândețe, aceștia văzând în el un colaborator și nu un dictator – un profesor de actualitate și de viitor.

Viitorul va fi, cel mai probabil, bazat pe tehnologie, în care Google este sursă principală de documentare, în care profesorul trebuie să dețină abilități de a lucra pe calculator, deprinderea de a lucra pe platforme și să aibă capacitatea de a oferi elevilor un exemplu privind utilizarea softurilor educaționale și ale documentelor online. În anii următori, fiecare profesor trebuie să iasă din sfera de comoditate, să nu mai respingă folosirea tehnologiei, ci să combată mitologia care vine la pachet cu efectele perverse ale telefonului mobil și ale internetului. Elevul trebuie să fie dirijat, să fie învățat să învețe, lucru care se dorește să fie făcut și în prezent. În contextul actual și în viitor, consider că nu este necesar să îl învățăm noi pe elev, să îi dictăm și el să învețe mecanic o parte dintre cunoștințele noastre ci, cum spuneam, să îl învățăm tehnică învățării, lucru de care se va folosi pe tot parcursul vieții. Acesta diferența face totul în meseria noastră de dascăl.

Profesorul actual și modern trebuie să fie : inteligent, empatic, discret, demn, obiectiv, creativ, coerent și explicit, tolerant, sincer, indulgent, sociabil. Să aibă o cultură generală foarte bună, să lucreze cu entuziasm, să aibă simțul umorului, să țină cont de opinia elevilor, să fie un bun organizator, să încurajeze elevii. Profesorul anilor noștri trebuie să comunice cu ușurință cu elevii, să explice în cuvinte simple, noțiuni complicate. Realitatea este că, în prezent, învățământul românesc îl influențează prea puțin pe viitorul absolvent, nu îl mai

motivează pentru viață. Privind în jurul nostru, observăm că după un anumit număr de ani de când intri în sistem, intervine o rutină care anulează orice entuziasm, de aceea este necesar să se investească mai mult în cursuri privind dezvoltarea personală și profesională a cadrelor didactice, să se realizeze mai multe ateliere profesor-elev, folosind metode nonformale, astfel încât profesorii să ajungă să îi cunoască mai bine pe elevii de la clasă, să le cunoască nevoile și să acționeze în această direcție. Profesorul trebuie să fie capabil să dezvolte la clasă, cu elevii, dezbateră, astfel încât aceștia, să deprindă tainele oratoriei. Elevul nu trebuie să învețe să dezbată, ca să convingă pe altcineva de propriile păreri (deși uneori e bine și acest lucru), ci pentru a deprinde dezbateră civilizată în sine, tonul scăzut, lupta de idei, aplicabilă mai apoi de-a lungul vieții. La fel de important este ca un cadru didactic să fie flexibil. Profesorul trebuie să fie capabil să renunțe la orgoliu și dacă interlocutorul punctează mai bine, să își poată schimba părerea. Înainte de a învăța elevul, profesorul trebuie să priceapă că schimbarea opticii în baza unor noi argumente valide și dovezi serioase, logice, nu este deloc o slăbiciune, ba, din contră, e inteligență pură. Este de dorit, ca în viitor, profesorul să cunoască bine lucrurile „la modă”. Să știe despre ce este vorba când aude vehiculându-se cuvinte aparent fără sens din noul argou. Să își surprindă elevii când observă că profesorul nu este străin de ceea ce vorbesc ei.

Profesorul, în prezent și viitor, trebuie să urmărească formarea unor personalități autonome care să se poată integra în societate, să dețină capacități de gândire critică și creativă, să aibă un profil

moral demn de urmat și să aibă abilitatea de a motiva elevii, utilizând un spectru larg de tehnologii de predare-învățare. Să aibă abilitatea de a crea și a menține o ambianță plăcută, de susținere și cooperare, să poată transforma atmosfera din sala de clasă în una armonioasă, să aibă capacitatea de a echilibra cerințele și de a dezvolta competențele elevilor. Profesorul trebuie să fie capabil să aibă așteptări înalte, dar realiste, și să îi îndemne pe elevi să execute sarcini mai provocatoare și mai dificile. Încurajarea elevilor să se autodirijeze, astfel încât, în loc să le indice elevilor deprinderile sau strategiile ce pot fi aplicate la realizarea unei sarcini, profesorul să îi stimuleze să decidă singuri care ar fi acestea. În prezent, dar și în viitor, fiecare cadru didactic trebuie să conștientizeze cât de important este să exploateze o situație de învățare, nu să creeze o situație artificială așa cum se întâmplă uneori. Este ideal ca un cadru didactic să poată micșora influența factorilor perturbatori în evaluarea didactică, astfel încât, profesorul anului 2023, dar și al viitorului, să cunoască amănunțit acești factori și să sesizeze mecanismul de funcționare. Este necesar ca dascălul să creeze un climat plăcut psihosocial în clasa de elevi care va influența în bine activitatea intelectuală, profesională, afectivă și socială a fiecărui elev. Statutul social al profesorului se poate îmbunătăți, căpătând dimensiuni superioare de credibilitate, atractivitate pe piața muncii, sporire a imaginii școlii, creșterea rezultatelor elevului, în condițiile în care rolul de bază al dascălului se îmbogățește cu celelalte roluri care pot fi exercitate de acesta. Este importantă susținerea energetică a învățării, realizată de motivație, voință, afectivitate și la fel de importantă este

comunicarea dintre profesor și elev, care valorifica limbajul.

Având în vedere că trăim într-o lume a schimbărilor, în care se înregistrează o evoluție rapidă și greu previzibilă, în care îi pregătim pe elevi pentru meserii care nu s-au inventat încă, iar oamenii sunt puși în fața unor probleme pentru care nu sunt pregătiți, ne

dorim să credem că educația are capacitatea să contribuie cu resurse la constituirea viitorului, să contribuie la dezvoltarea cunoașterii umane, dar și a societății viitoare.

„Niciodată nu urcăm atât de sus ca atunci când nu știm unde mergem!”

Napoleon Bonaparte

COMUNICAREA DIDACTICĂ ÎN PREDAREA ONLINE, LA GEOGRAFIE

Prof. Uruc Maria Marilena - Liceul Tehnologic Administrativ și de Servicii Victor Slăvescu, Ploiești

Geografia este descrisă ca o materie dinamică, ce răspunde schimbărilor constante din mediu. Mai mult, este o disciplină ofertantă, care permite folosirea individuală sau combinată atât a metodelor tradiționale cât și a metodelor activ-participative. Indiferent de metodele folosite, activitatea didactică desfășurată în sala de clasă sau în online se bazează pe comunicare. Astfel, condițiile de pandemie au condus comunicarea la un alt nivel, fiind o provocare atât pentru profesor cât și pentru elevi.

Comunicarea didactică este o formă particulară a comunicării umane, indispensabilă în vehicularea unor conținuturi determinate, specifice unui act de învățare sistematică și asistată.

Potrivit Dicționarului de pedagogie (Cristea, 2000), comunicarea didactică „presupune un mesaj educațional elaborat de subiectul educației (profesorul), capabil să provoace reacția formativă a obiectului educației (elevul), evaluabilă în termeni de conexiune inversă externă și internă”.

În online, comunicarea didactică se remodelează în funcție de limitele pe care le impune distanța. O prezentare comparativă între caracteristicile comunicării didactice față în față și caracteristicile comunicării didactice

online, evidențiază plusurile, minusurile și forma diferită în care se poate realiza comunicarea cu elevii.

Comunicarea didactică are caracter bilateral, ceea ce evidențiază necesitatea instituirii unei legături performante între profesor și elev; această legătură se realizează și în on-line, sincron și asincron pe diferite platforme educaționale.

Discursul didactic are un pronunțat caracter explicativ, deoarece el vizează învățarea prin înțelegere, de unde și întrebarea profesorului „*deci, ați înțeles?*”, axată pe antrenarea potențialității cognitive a elevului (Zlate, 2008). Pentru a face ca discursul didactic să aibă caracter explicativ și în on-line, comunicarea didactică trebuie să se realizeze, mai ales, sincron. Însă, în lipsa

unui feedback imediat (obținut în sala de clasă printr-un gest, aprobare verbală), în online (cererea feedback-ului nu este recomandată, deoarece presupune consum mare de timp, nu oferă certitudinea că este un feedback majoritar/minoritar/serios, este o rupere de ritm în explicație) profesorul trebuie să-și arate măiestria didactică și să găsească strategiile didactice potrivite pentru a asigura învățarea prin înțelegere.

Comunicarea didactică este structurată conform logicii pedagogice (rolul comunicării didactice este de a facilita înțelegerea unui adevăr, nu doar enunțarea lui. De aceea, profesorul explică, demonstrează, completează, problematizează etc.) (Zlate, 2008). În comunicarea online, sincron, acest aspect poate fi realizat, dacă comunicarea este însoțită de material digitalizat (documente, prezentări, formulare), table de scris (**Jamboard, Miro**); mai mult, comunicarea informațiilor cu ajutorul materialelor digitalizate are efectul dorit, dacă prezentarea este partajată cu elevii.

De asemenea, profesorul are rol activ în comunicarea conținuturilor științifice (el filtrează informațiile, accesibilizându-le, organizându-le, personalizându-le, în funcție de destinatar și de cadrul în care se transmit). Există riscul în relaționarea asincron, de a comunica elevilor mult mai mult decât s-ar putea comunica într-o oră de curs. În relaționarea sincron, comunicarea este limitată în timp, structurată și personalizată clasei, căreia se adresează.

O altă caracteristică a comunicării didactice se referă la calitatea strategiei folosite (care poate fi proiectată în funcție de scopul activității didactice, personalitatea profesorului/elevului, locul de desfășurare, stilul educațional adoptat).

Locul de desfășurare, mediul on-line, este cel care condiționează stabilirea și calitatea strategiei didactice. Depinde, de seriozitatea ambelor părți implicate, profesor și elevi, în comunicarea didactică.

Și nu în ultimul rând, comunicarea didactică este evaluativă și autoevaluativă, lucru care se poate realiza atât sincron cât și asincron (teste).

Comunicarea didactică în on-line prezintă avantajul de a înlătura barierele de comunicare (determinate de relațiile reci, birocratice dintre profesor și elev, de a beneficia de resurse materiale diverse), dar și dezavantajul coeziunii grupului de elevi. Menționez și unele riscuri: este expusă pericolului de a fi supusă transferului de autoritate asupra conținuturilor (mai ales în comunicarea asincron, aceasta înseamnă că pentru cei care învață, apare riscul ca un enunț să fie considerat adevărat/fals pentru că parvine de la o sursă autorizată - carte, profesor, link, nu pentru că este demonstrabil) și tutelarea de către profesor a actului de comunicare (din diferite motive: calitățile statutare ale cadrului didactic, programa școlară stufoasă).

În contextul desfășurării predării online, se observă că unele metode sunt mai greu de folosit în proiectarea didactică, prin simplu fapt, că nu se pot asigura factorii de mediu în care se desfășoară activitatea de predare-învățare, și astfel, nu se pot atinge finalitățile propuse. De pildă, dintre metodele de dezvoltare a competenței comunicabile (metoda predării-învățării reciproce, metoda schimbă perechea, discuția de tip panel, discuția de tip broască țestoasă și discuția dirijată), consider, că cea mai potrivită în predarea on-line este *discuția dirijată*, pornind de la marea

responsabilitate ce îi revine profesorului, ca prin diferite artificii didactice, să facă posibilă ajungerea informației la elevi, și mai mult, să asigure înțelegerea și dezvoltarea deprinderilor de a utiliza informațiile în situații noi.

Metoda *discuției dirijate* este o metodă didactică de comunicare orală, prin care se realizează un schimb organizat de informații (idei, opinii, propuneri), pe baza unui subiect, cu scopul examinării și clarificării unor aspecte sau al rezolvării unor probleme care implică soluții alternative (Dogaru - Ulieru, Drăghicescu, 2011).

De exemplu, la clasa a XII-a, la unitatea de învățare Uniunea Europeană se studiază Statele Uniunii Europene (prezentare generală și sintetică; Studii de caz: Franța, Germania, Italia ș. a.).

La lecția de fixare și aplicare de cunoștințe, *Italia*, prin metoda discuției dirijate, am vizat dezvoltarea următoarelor competențelor specifice: 1.1. Identificarea aspectelor definitorii referitoare la elementele geografice ale U.E., utilizând corect și coerent terminologia specifică domeniului; 2.4. Explicarea realității observabile dintre sistemele naturale și umane ale mediului geografic al U.E.; 3.2. Utilizarea reprezentărilor grafice și cartografice adecvate, pentru interpretarea și exprimarea realității geografice a U.E. și a unor țări din componența acesteia; 3.3. Transferul informației statistice, grafice și cartografice în alte forme de prezentare (teste, modele etc.).

Pentru operaționalizarea acestei metode, am pregătit o prezentare PowerPoint în Google Drive.

Pe fiecare slide am inserat o hartă tematică a Italiei și/sau informații utile și/sau imagini sugestive (în funcție de

aspectul abordat). De exemplu, pe slide-ul cu titlul *Poziția geografică a Italiei*, am inserat o hartă mută, pe care este marcat statul Italia în cadrul Europei. Pe baza acestei hărți, ca material intuitiv, elevii au fost provocați să indice poziția geografică a Italiei în Europa, să identifice vecinii statului și să numească grupările regionale din care face parte Italia alături de România. Sau, pe slide-ul cu titlul *Hidrografia Italiei*, pe lângă informațiile hidrografice specifice statului analizat, elevilor li s-a solicitat să explice regimul de scurgere al fluviului Pad. Sau, la analiza *Industriei*, pe baza resurselor de sol și de subsol prezentate, elevii au identificat industriile pe care le dezvoltă Italia (de exemplu, pe seama resurselor de cărbune și de gaze naturale, Italia dezvoltă industria energetică, mai exact termoennergia. Dar are și resurse de ape curgătoare, deci, poate dezvolta hidroenergia.). Provocarea pentru elevi a fost să menționeze ce tipuri de energii alternative poate folosi/dezvolta Italia. Sau, la analiza *Economiei*, prezentarea conflictului economic dintre nordul industrializat și sudul agrar al Italiei, a născut următoarele întrebări: *Care sunt cauzele care au determinat o asemenea dezvoltare economică a Italiei?*; *Care sunt efectele sociale și demografice determinate de această asimetrie în dezvoltare economică a Italiei?*

Pentru a eficientiza discuția, am organizat-o în paralel cu activitatea de transmitere a unor informații structurate, care au avut ca scop ghidarea învățării și generarea de întrebări.

Metoda discuției dirijate pe suport slide, este o metodă care poate suplini actul de predare-învățare desfășurat în sala de clasă. Presupune pregătirea atentă a materialului suport, alegând cele mai

sugestive hărți/imagini și stabilirea locurilor în care se întrerupe transmiterea de informații pentru a se adresa întrebările. Întrebările stimulează gândirea la diferite nivele și din perspective diferite, purtându-l pe elev prin toate etapele cadrului de învățare, în mod ciclic, cu evocări, care determină realizări ale sensului, și reflecții, care duc, la rândul lor, la noi întrebări și evocări. De asemenea, trebuie să confirme utilitatea informațiilor primite sau aflate în alte contexte și să surprindă aspecte observate în realitatea geografică.

Discuția dirijată are următoarele avantaje: crearea unui climat psihologic destins, facilitarea comunicării și acceptarea unor puncte de vedere diferite, optimizarea relațiilor profesor-elev, statornicirea unui mediu democratic, crearea ocaziilor de exersare a abilităților de ascultare activă și de respectare a regulilor dialogului, dar și riscul, ca profesorul să lanseze mai multe întrebări decât și-a planificat, ca o reacție la intervențiile elevilor. (Dogaru - Ulrieru, Drăghicescu, 2011)

În general, metoda discuției dirijate poate fi folosită în toate momentele lecției

și poate să pornească de la o figură structurală (relieful carstic, relieful glaciatic, elementele unei văi, elementele unui torent etc.), de la o schemă (analiza geomorfologică a reliefului), de la o fotografie (în care este prezentat un proces/fenomen geografic - o alunecare de teren), de la un grafic (în care este prezentată evoluția populației/evoluția natalității în ultimi 50 de ani). Mai mult, printr-un link se poate intra într-un Jamboard, pe care aș putea să prezint elevilor prin desen, contactul plăcilor tectonice, modul de formare al deltei sau estuarului ș.a. și pe seama lor să generez întrebări.

În concluzie, pentru a folosi o metodă care vizează dezvoltarea competențelor comunicaționale în predarea online, consider, că trebuie analizate caracteristicile comunicării didactice în noul context. Activitatea de predare - învățare - evaluare a ajuns la un alt nivel, depinde de fiecare parte implicată să găsească metodele și strategiile didactice optime, care să conducă la finalitățile educaționale propuse.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I., Neacșu, I., Negreț, I., Pânișoară, I. O., *Prelegeri pedagogice*, Iași, Polirom, 2001.
2. Dogaru-Ulrieru, V., Drăghicescu L., *Educație și dezvoltare profesională*, Craiova - Scrisul Românesc Fundația - Editura, 2011.
3. Pânișoară, I. O., *Comunicarea eficientă*, Iași, Polirom, 2002.
4. Zlate, Ș., *Comunicarea didactică. Tipuri de comunicare și blocaje în actul comunicării*, Târgoviște, Editura Valahia University Press, 2008.